

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΜΑΪΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 9ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

"Αντιλαμβάνομαι ότι επωμίζομαι μεγάλες ευθύνες για πράγματα και καταστάσεις που έχουν προκύψει και πιθανόν να προκύψουν στο μέλλον"
Κυριάκος Μαζοκόπος, σε δήλωσή του λίγο μετά τη σύλληψή του, στις 8 Νοέμβρη 1990

ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ την έκρηξη πυροκροτητή στα χέρια του, ο αναρχικός Κυριάκος Μαζοκόπος οδηγείται αιμόφυρτος στο νοσοκομείο και συλλαμβάνεται. Από την αρχή αρνείται οποιαδήποτε συνεργασία με την Ασφάλεια και αποδέχεται μόνο τις τυπικές ευθύνες που του αναλογούν από το γεγονός ότι στο όνομά του είχε νοικιαστεί ο χώρος της οδού Μαυρικίου στον οποίο έγινε η έκρηξη. Για λόγους προσωπικών αρχών και ηθικής τάξης, όπως δηλώνει και ο ίδιος, του ήταν εντελώς αδιανόητο να κρατήσει άλλη στάση.

Η Ασφάλεια όμως επιμένει να παρουσιάσει αντιτρομοκρατικό έργο. Τις επόμενες μέρες "διαρρέουν" στον τύπο πληροφορίες ότι στην αποθήκη της οδού Μαυρικίου βρέθηκαν καλασνίκωφ και αντιαρματικές νάρκες! Πληροφορίες, που το ίδιο απρόσμενα όπως εμφανίστηκαν, σιωπηλά εξαφανίζονται, καθώς δεν αντιστοιχούν σε υπαρκτά ευρήματα. Λίγο αργότερα, συλλαμβάνονται οι Μπουκετσίδης, Κογιάννης, Μπέρκνερ για να στοιχειοθετήσουν την κατηγορία της "σύστασης τρομοκρατικής ομάδας". Μετά από απεργία πείνας και την εκδίκαση της υπόθεσης σε πρώτο βαθμό, οι τελευταίοι απελευθερώνονται οριστικά αθώοι. Μέσα από το σκηνικό που είχαν στήσει οι καταστάλτικοι μηχανισμοί, η μόνη κατηγορία που δεν καταρρέει είναι αυτή της οπλοκατοχής, για την οποία και ο Κ. Μαζοκόπος καταδικά-

ζεται σε 17 χρόνια φυλάκιση.

Η εκδίκαση της έφεσης του Κ. Μαζοκόπου, που άρχισε την προηγούμενη Τετάρτη στο χώρο των γυναικών δικαστικών φυλακών Κορυδαλλού, δεν είναι μια συνηθισμένη δίκη. Αποτελεί μια από τις κορυφαίες πολιτικές δίκες της τελευταίας δεκαετίας και σ' αυτήν θα αναδειχθούν πολιτικές και τακτικές του κράτους απέναντι στην κοινωνία. Εξωτερικά μόνο το σκηνικό μοιάζει συνηθισμένο. Οι δικαστές, ο κατηγορούμενος, οι δικηγόροι, οι μάρτυρες κατηγορίας και υπεράσπισης έχουν λάβει ο καθένας τη θέση του. Το ίδιο και τα ΜΜΕ, που μοιρίστηκαν αίμα και θέαμα, τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ, που περικύκλωσαν το χώρο της δίκης, καθώς και το κίνημα αλληλεγγύης στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, που τον τελευταίο καιρό έδωσε τη δικιά του μάχη στους δρόμους για τον Κ. Μαζοκόπο.

Το μόνο εξωτερικό χαρακτηριστικό που διαφοροποιεί τη συγκεκριμένη δίκη είναι ο χώρος διεξαγωγής της, στις φυλακές Κορυδαλλού. Χώρος επιλεγμένος για να δώσει το μήνυμα της δίκης ενός "επικίνδυνου τρομοκράτη" και να αποθαρρύνει συγκεντρώσεις συμπάραστας απ' έξω. Πίσω όμως από τη δίκη του Κ. Μαζοκόπου, αόρατοι δικαστές έχουν λάβει τις θέσεις τους. Το State Department, η Αντιτρομοκρατική, δικαστικοί κύκλοι και μεγάλο τμήμα της πολιτικής εξουσίας φρόντισαν να κάνουν αισθητή την παρουσία τους.

Μια σειρά γεγονότα, μόνο άσχετα δεν είναι μεταξύ τους. Η χρονική σύμπτωση της εκδίκασης της έφεσης του Κ. Μαζοκόπου και της αντέφεσης που άσκησε ο εισαγγελέας στην αθώωση του Γ. Μπαλάφα, η δημο-

σιοποίηση της έκθεσης του State Department για την τρομοκρατία και οι παρεμβάσεις του πρώην πρωθυπουργού, Κ. Μητσotάκη, είναι πάρα πολλά για να

είναι τυχαία. Τα μηνύματα είναι ξεκάθαρα: καμιά "ανοχή" ή διφορούμενη στάση κατά της "τρομοκρατίας" δεν θα γίνει ανεκτή. Ο οικονομικός χειρισμός των υποθέσεων του Κ. Μαζοκόπου και του Γ. Μπαλάφα, μόνο λειτουργική σημασία έχει. Το μήνυμα που πρέπει να εξαχθεί στο τέλος είναι η καταδίκη της τρομοκρατίας και η δικαίωση του αστυνομικού κράτους.

Το παραμύθι της τρομοκρατίας είναι αρκετά παλιό. Η επίκληση της τρομοκρατίας γίνεται το ιδεολογικό όπλο που χρησιμοποιεί το κράτος ενάντια στα αντάρτικα πόλεις των δυτικών μητροπολιτικών κοινωνιών τη δεκαετία του '70. Γίνεται τελικά όμως η καραμέλα που επικαλείται η ε-

νης, ανίκανος να συσπειρώσει την κοινωνία με υλικούς όρους ευημερίας που δεν μπορεί να της προσφέρει, πρέπει να αντιμετωπίσει τα κοινωνικά και ταξικά κινήματα που αναπόφευκτα δημιουργούνται. Το "κοινωνικό κράτος", όπου και όπως αυτό υπάρχει, πρέπει να καταστραφεί σαν τροχοπέδη στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Τελικά δηλαδή, το κράτος πρέπει να χρησιμοποιήσει χειραγωγικά μέσα, τουλάχιστον για να συσπειρώσει γύρω από τον εαυτό του τα 2/3 της κοινωνίας που εκπροσωπεί. Ξαν τέτοια επιλέγει τις ιδέες της "έννομης τάξης" και της "ασφάλειας". Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και

λογική, είναι που λίγα χρόνια αργότερα θα επιλέξει σαν χειραγωγικό μέσο και τον εθνικισμό.

Είναι η περίοδος που ο Ρίγκαν κάνει τις περίφημες ομιλίες του για την τρομοκρατία και που αυτή ανάγεται σε έννοια-κλειδί για ολοκλήρωση την αμερικανική εξωτερική πολιτική. Είναι η περίοδος που δημιουργείται η ΤΕΡΕΙ και τείθονται τα θεμέλια της συμφωνίας Σέγκεν. Είναι εκείνη η ίδια περίοδος που η Μοσάντ αλώνίζει ανενόχλητη στην Αθήνα, ορίζονται αξιωματούχοι της CIA και της DIA σαν σύνδεσμοι με την ΚΥΠ και την ελληνική αστυνομία για να καθοδηγήσουν, ελέγξουν και οργανώσουν τον "αντιτρομοκρατικό αγώνα". Στα χρόνια που πέρασαν, όλοι έγιναν τρομοκράτες: αναρχικοί, αριστοκράτες, οικονομολογοί ακτιβιστές (ως και η GREENPEACE), Παλαιστίνιοι, ο αγώνας των μαύρων στη Ν. Αφρική... Τριάντα χιλιάδες "εξαφανισθέντες" στην Αργεντινή, 300.000 άμαχοι στο Ιράκ, 150.000 πολιτικοί κρατούμενοι στις ΗΠΑ και τώρα τελευταία οι Κούρδοι, μάθαν πολύ καλά τι σημαίνει να είσαι "τρομοκράτης". Και ανάμεσά τους βέβαια, πάρα πολλοί σύντροφοι στα λευκά κελιά όλης της Ευρώπης.

Η επιβολή του κράτους στην κοινωνία γίνεται ολοένα και περισσότερο με την χρήση του τρόμου, όχι μόνο σαν ιδεολογικό όπλο, αλλά και σαν υλική συνθήκη της καθημερινής ζωής.

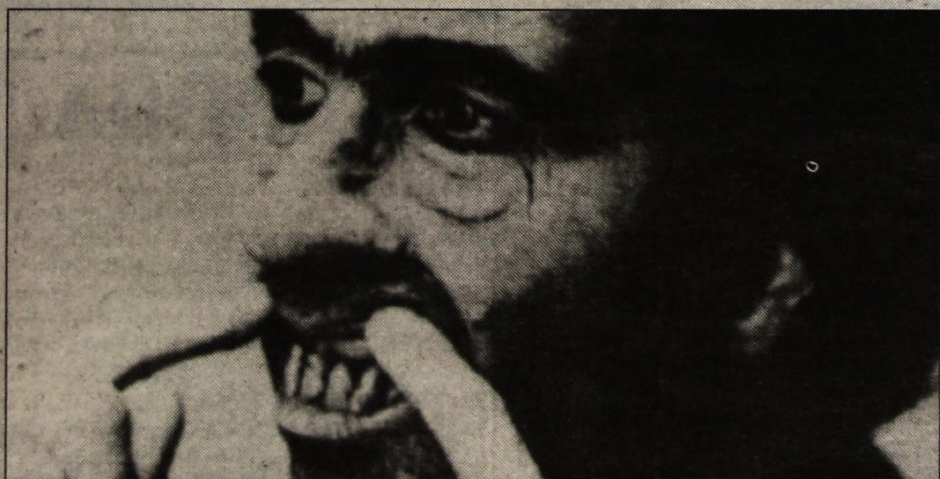
Συνέχεια στη σελίδα 4

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο Β. ΚΛΑΕΣ είναι ένας επαγγελματίας τρομοκράτης. Αφού έφερε εις πέρας - με περρίσει επιτυχία - τα καθήκοντα που το βελγικό κράτος του ανέθεσε σαν υπουργού άμυνας, η παγκόσμια κυριαρχία, α-

ναγωνίζοντας τα προσόντα του πάνω στη διαχείριση της εξουσίας, του αναθέτει τη θέση του Γ.Γ. του ΝΑΤΟ.

Το ΝΑΤΟ στοιχειοθετεί την πιο τρομοκρατική οργάνωση που δημιούργησε η εξουσία

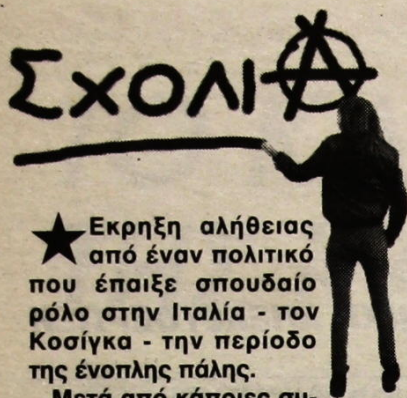
στον ολοκληρωτικό πόλεμο που διεξάγει ενάντια στην κοινωνία των λαών. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου πραγματοποιήσε δεκάδες επεμβάσεις, προκάλεσε τοπικούς πολέμους, προώθησε δικτατορικά καθεστώτα, εξολοθρεύοντας εκατομμύρια ανθρώπων. Μετά την πτώση των καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ, μετατράπηκε σε παγκόσμιο χωροφύλακα και συνέχισε με λύσσα να πραγματοποιεί τις προθέσεις των κυρίαρχων. Προωθεί τεχνητούς ανταγωνισμούς και μίσση ανάμεσα σε λαούς, οι οποίοι εμπλέκονται σε πολεμικές συρράξεις και μετά τρέχει να επιβληθεί βίαια σαν ο μόνος εγγυητής της ομαλότητας...

Ο Β. Κλάες παίρνει την τιμητική του θέση στο οργανωμένο έγκλημα της τρομοκρατίας. Η επίσκεψη που πραγματοποιεί στη χώρα μας είναι εθιμοτυπική - με την έννοια του πρόσφατου της ανάληψης των καθηκόντων και με την λαμπρότητα του επιθεωρητή που επιθεωρεί την επικράτειά του - ΤΗ ΝΟΤΙΑ ΠΤΕΡΥΓΑ (Ιταλία, Ελλάδα, Τουρκία). Αυτή η επίσκεψη είχε κανονιστεί για τον προηγούμενο μήνα, αλλά αυτός, εκτός από τρομοκράτη, κατέχει και τις ιδιότητες του εμπόρου ό-

πλων, του απατεώνα, του μζαδάρου. Μια αγωροπωλησία μερικών δεκάδων ελικοπτέρων Αγκούστα για λογαριασμό του βελγικού κράτους, όταν ακόμα ήταν υπουργός άμυνας, αποκαλύπτεται σαν σκάνδαλο πρώτου βαθμού. Θορυβημένη η βελγική δικαιοσύνη, διατάζει ανακριτική έρευνα, ακολουθώντας κατά γράμμα τους κανόνες της παγκόσμιας δικαιοσύνης των αφεντικών. Προσπαθεί με αυτό τον τρόπο να υπερασπίσει την ανεξαρτησία της και το πολυπρόσωπο κύρος της. Η υπόθεση φυσικά δεν οδηγεί πουθενά αλλού παρά στην επαλήθευση της ταξικής της αλληλεγγύης απέναντι στους εξουσιαστές τρομοκράτες, εμπόρους όπλων, υπουργούς. Μετά θα πουν ότι θέλαν αλλά δεν μπορούσαν και άλλα τέτοια τραγελαφικά. Σιγά να μην βλέπαμε το Γ.Γ. του ΝΑΤΟ πίσω από τα κάγκελα των φυλακών! Ένα μήνα του πήρε του "ανθρώπου" και νάτον στη χώρα μας φουριόζο, έτοιμο...

Έτοιμο για να διαλύσει την ανταγωνιστικότητα που έχει δημιουργήσει ανάμεσα στους

Συνέχεια στη σελίδα 2

★ **Εκρηξη αλήθειας από έναν πολιτικό που έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην Ιταλία - τον Κοσίγκα - την περίοδο της ένοπλης πάλης.**

Μετά από κάποιες συζητήσεις που γίνονται περί γενικής αμνηστίας όλων των πολιτικών κρατουμένων της ένοπλης πάλης, ο Κοσίγκα δήλωσε ότι οι Ερυθρές Ταξιαρχίες ήταν ένα γνήσιο επαναστατικό κίνημα. Δεν υπήρξε καμία σχέση ανάμεσα στις ομάδες της ένοπλης πάλης και τις κρατικές μυστικές υπηρεσίες και όλη αυτή η φιλολογία περί κατευθυνόμενων επαναστατικών ομάδων από τις κρατικές υπηρεσίες ήταν ένας μύθος.

Ευχαρίστησε βέβαια το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας για την προσφορά του στην καταπολέμηση της ένοπλης πάλης στο όνομα της αποκατάστασης της Δημοκρατίας και της έννομης τάξης.

Μάλιστα είπε συγκεκριμένα ότι: "Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ιταλίας θυσίασε τα παιδιά του και τα εγγόνια του στο όνομα της Δημοκρατίας".

★ Συνελήφθη Ιταλός ακροδεξιός που κατηγορείται για τοποθέτηση βομβών και 10 δολοφονίες στη χώρα του και εργαζόταν στην Ελλάδα. Ασυλο γίναμε...

★ Έντονη αστυνομοκρατία στο κέντρο της Αθήνας τις τελευταίες μέρες. Παντού υπάρχουν κλούβες και για να κατεβείς από τις συνοικίες στο κέντρο πρέπει πρώτα να πέσεις σε κάποια μπλόκα. Η κατάσταση έχει αρχίσει να θυμίζει κατεχόμενα. Το μόνο που λείπει είναι η ληϊφάντα.

★ Συμπαράσταση στην κινητοποίηση - πορεία των Αστυνομικών που αποφασίστηκε για τις 8 Ιουνίου στην Αθήνα, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τον οικονομικό παραγκωνισμό τους από το Υπουργείο Οικονομικών!

★ Το υπουργείο εθνικής άμυνας, στην προσπάθειά του να εμφανίσει τα στρατιωτικά σώματα ασφαλείας με ένα κοινωνικό πρόσωπο, θα πραγματοποιήσει κοινή βαλκανική άσκηση (πλην της Σερβίας και της Μακεδονίας) για την αντιμετώπιση των σεισμών στη Μεσογία. Μετά από χρόνια που ξέσπασε εκεί ο εγκέλαδος, αυτοί εικονικά θα προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους. Το ότι μια άλλη περιοχή της χώρας έχει ισοπεδωθεί, το ότι εκεί οι άνθρωποι πέσαν σε απόγνωση, δεν τους ενδιαφέρει. Τα επιχειρήματά τους: χρειάζονται ένα χρονικό διάστημα 10 ημερών για τη μετακίνησή τους και υπάρχει έλλειψη υποδομής για την εγκατάσταση των στρατευμάτων. Τα συμπεράσματά τους: δικά σου!

ΤΕΟΚΑΡ: Νόμος είναι το συμφέρον του αφεντικού!

ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ του εργοστασίου της ΤΕΟΚΑΡ στο Βόλο, και η απόλυση των εργαζομένων σε αυτή μοιάζει να εμφανίζεται σαν κεραυνός εν αιθρία. Τετρακόσιοι εργαζόμενοι (ειδικευμένοι κυρίως προσωπικό) και εκατοντάδες άλλοι που εργάζονταν προς όφελος της επιχείρησης, μέσα από υπερβολαβίες (η λειτουργία του εργοστασίου αποτελεί ένα από τα πιο χαρακτηριστικά δείγματα του σύγχρονου καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της εργασίας), έμειναν ξαφνικά στο δρόμο, ανίκανοι να αντιδράσουν πέρα από κάποιες χλιαρές πορείες, και μια συγκέντρωση διαρκείας έξω από τα γραφεία της NISSAN στην Αθήνα.

Τα πράγματα όμως δεν είναι έτσι ακριβώς και οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο φέρουν αμέριμνες τις οποίες ευθύνες που τους αναλογούν.

Ο Θεοχάρης είχε προειδοποιήσει τους εργαζόμενους ότι η κατάσταση δεν πάει άλλο και ότι το εργοστάσιο πηγαίνει για κλείσιμο.

Η ΤΕΟΚΑΡ αναλάμβανε τη συνολική εργοστασία και η αύξηση της αξίας του ιαπωνικού νομίσματος σε συνδυασμό με τον κορεσμό της αγοράς και τα "ψηλά" μεροκάματα εργαζομένων σε αυτήν έ-

κανε αδιέξοδο τη λειτουργία τους. Εται αρχίζει να συζητείται η μεταφορά του εργοστασίου σε χώρες του τρίτου κόσμου (λόγου χάρι η Αίγυπτος) πρακτική που ακολουθούν οι περισσότερες πολυεθνικές εταιρίες προς εύρεση φτηνότερου εργατικού δυναμικού.

Οι εργαζόμενοι μέσω του συνδικάτου και της ισχυρής του θέσης μέσα στο εργατικό κέντρο Βόλου κατάφεραν να κλείσουν συμφωνία απορρόφησης των αυτοκινήτων του Θεοχάρη από το ελληνικό δημόσιο και την αστυνομία. Αυτό έκανε τα πράγματα να ηρεμήσουν και να συνεχιστεί η λειτουργία του. Ταυτόχρονα παίρνανε υποσχέσεις από την εργοδοσία για την επέκταση της εργοστασιακής δραστηριότητας με το καινούριο μοντέλο της Nissan.

Το μεγάλο ψάρι όμως τρώει το μικρό και το δημόσιο προτίμησε ν' αγοράσει από αλλού, κάποιους είχαν καλύτερα μέσα και περισσότερη δύναμη.

Οι εργαζόμενοι παρασύρθηκαν και ενεπλάκησαν σε μια διαδικασία υπεράσπισης της αφαίμαξης τους, των περισσότερων κερδών προς όφελος αυτού που τους εκμεταλλεύονται. Η στρεβλή υπεράσπιση του δικαιώματος στην δουλειά και το

ψωμί.

Ας κάνουμε όμως μια αναφορά για το τι είναι και πως φτιάχτηκε αυτό το εργοστάσιο.

Το εργοστάσιο του Βόλου αποτελεί το διαμάντι της ελληνικής βιομηχανίας, λόγω του εξαιρετικά υψηλού τεχνολογικού υλικού που έχει, σχεδόν μοναδικό σε όλη την Ελλάδα. Κατασκευάστηκε σε μεγαλύτερο μέρος του από λεφτά του ελληνικού και ευρωπαϊκού (ΕΟΚ) κράτους - υπό τη μορφή επιδοτήσεων - λόγω της φύσης της παραγωγής, όσο και λόγω της επιλογής του τόπου (Βόλος) κατασκευής του. Ο Βόλος αποτέλεσε για μεγάλο χρονικό διάστημα τον κύριο τόπο επένδυσης του ελληνικού κεφαλαίου, περίοδο που οριστικά όμως έχει παρέλθει. (Είναι παραπάνω από οφθαλμοφανής η μετατροπή του Βόλου από βιομηχανική περιοχή σε εμπορικό κέντρο μέ-

σα από την επαναλειτουργία της σύζευξης Βόλου - Συρίας - Ιορδανίας και το κλείσιμο μεγάλων εργοστασίων μονάδων).

Δεν ξέρουμε πως θα ήταν σωστότερη αντίδραση σε αυτή την υπόθεση του κλεισίματος του εργοστασίου. Σίγουρα όμως οι εργαζόμενοι θα ήταν καλύτερα αντί να τρέξουν να ταχθούν στο πλευρό του κάθε Θεοχάρη, να διαλογιστούν αν μη τι άλλο στον τρόπο απεγκλωβισμού από τη διαίωσιση της καθημερινής μιζέριας της μισθωτής σκλαβιάς. Ένας προβληματισμός που η συζήτησή του με άλλους εργαζόμενους που είναι στην ίδια μοίρα θα μπορούσε εκτός από πρόσφορος για την κοινωνία να σταθεί και ανατρεπτικά επικίνδυνος για το κράτος και τα αφεντικά.

Γ. Μ.

Οι φασίστες θα πουλήσουν και φέτος την "πραμάτεια" τους στις Εκθέσεις Βιβλίου...!!!

...Στο σφαγείο του πολέμου η ανθρωπότητα δεν έφτασε τυχαία. Ο φασισμός δεν έπεσε ξαφνικά από τον ουρανό. Για χρόνια ολόκληρα και ολόκληρα οι φασίστες "κατακτούσαν την ελευθερία του λόγου". Ξερνούσαν το δηλητήριο τους. Όταν ένωσαν δυνατοί πέρασαν απ' τα λόγια στην πράξη (ρατσιστικές διώξεις, στρατιωτική επέκταση...)

Οι φασίστες σήμερα έχουν "κατακτήσει" το δικαίωμα του λόγου: "Εξω οι ξένοι απ' την Ευρώπη. Αυτοί παίρνουν τις δουλειές μας". "Εξω οι Αλβανοί...". "Οι Σκοπιανοί είναι γύφτοι". "Οι Τούρκοι είναι Μογγόλοι, δολοφόνοι". "Το ολοκαύτωμα είναι ψευδαίσθηση". "Η εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι απάτη". "Ο Παπαδόπουλος και ο Πατακός ήταν πατριώτες αξιωματικοί". "Ο σημερινός Βρακάς έπρεπε να ραντίσει με εντομοκτόνο και όχι με προκηρύξεις τους Αλβανούς. Γιατί πήρε ψευδοκατακόρυφο και όχι φαντομ ο άνθρωπος". ("Μαύρη Τρύπα") "Για όλα φταίνε οι Εβραίοι". Αυτές είναι οι "αλήθειες" που προπαγανδίζουν οι φασίστες.

Η κυνική δήλωση του Πλεύρη στην εκπομπή του Πρετεντέρη στον Αντένα, "με τα κλά σου είσαι ότι πρέπει για σάπουνι" (απευθυνόμενος προς τον Πάγκαλο), είναι χαρακτηριστική απόδειξη του τι θέλουν οι φασίστες...

Η δική μας στάση

Κάθε προοδευτικός άνθρωπος και πολύ περισσότερο το εργατικό κίνημα ενδιαφέρεται για το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης και δράσης. Όμως, δεν αναγνωρίζουμε το δικαίωμα της ελευθερίας στους αρνητές της ελευθερίας. Η "ελευθερία διακίνησης" φασιστικών ιδεών είναι η παραχώρηση της δυνατότητας στους φασίστες να οργανώνονται, να τρομοκρατούν, να σπάνε βιβλιοπωλεία, να καίνε βιβλία...

Εμείς ΔΕΝ ΕΞΕΧΝΑΜΕ.

Θα συνεχίσουμε να είμαστε αλληλέγγυοι στις μειονότητες και τους ξένους εργάτες, να παλεύουμε για την ενότητα και τη συναδέλφωση των λαών, να αντιστεκόμαστε στο ρατσισμό και τον πόλεμο.

Πιστεύουμε ότι ο φασισμός σήμερα ξαναδυναμώνει από την πολιτική του κράτους και του κεφαλαίου. Οι νόμοι ενάντια στους ξένους εργάτες, η κρατική καταστολή και η εθνικιστική μισαλλοδικία είναι το καλύτερο έδαφος για τέτοια "φρούτα"... Απαντάμε σε όσους μας κατηγορούν πως "θέλουμε να κάψουμε βιβλία", ότι αυτές οι ενέργειες ταιριάζουν στους φασίστες. Εμείς θέλουμε να "κάψουμε" τις φασιστικές ιδέες. Τα φασιστικά βιβλία πρέπει να πάνε για ανακύκλωση.

Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΛΑΪΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ στην είσοδο της 18ης Γιορτής Βιβλίου, στο Πεδίο του Άρεως την Κυριακή 21/5/95 στις 6.30 μμ.

με αιτήματα:
ΟΧΙ στη διακίνηση φασιστικών ιδεών στο χώρο του Βιβλίου
Εξω οι φασιστικές εκδόσεις από τις Εκθέσεις Βιβλίου
Να κλείσει το περίπτερο των φασιστών της "Νέας Θέσης"

(Αποσπάσματα από προκήρυξη που μας ήρθε από το "Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου, Χάρτου και Γραφικών Τεχνών" που δε δημοσιεύεται ολόκληρη λόγω περιορισμένου χώρου)

δράση ενάντια σε όλες τις εξουσιαστικές συμμορίες που εμπλέκονται στην ίδρυση των νατοϊκών στρατηγείων. Εντάσσουμε τον αγώνα μας στα πλαίσια του κοινωνικού-ταξικού πολέμου ενάντια στην εξουσία, για την καταστροφή της κρατικής βαρβαρότητας, για την οικοδόμηση της αταξικής κοινωνίας...

7 Οι σύγχρονοι προλετάριοι για να δημιουργήσουν μια κοινωνική απελευθερωτική προοπτική πρέπει να λειτουργούν παντού και πάντα προς το συμφέρον τους.

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Επτά σημεία για τα ΝΑΤΟϊκά στρατηγεία

1 Η κυριαρχία λειτουργεί πάντα και προς το συμφέρον της.

2 Η καθημερινή ζωή παγιδευμένη καιρό τώρα στον ιστό της κυριαρχίας - που κάθε λίγο γίνεται πιο περίπλοκος, πιο σκοτεινός - αποθεματοποιείται, απονευρώνεται και τέλος χάνεται στην πλήξη της εμπορευματοποίησής της.

Όπως η αναπόφευκτη κατάληξη της ν' αναγνωρίσει στον ίδιο της τον εαυτό, τη συνολική απελευθέρωση, σπέρνοντας παντοτινό θάνατο στην απανταχού εξουσία αποτελεί κίνητρο και περιττή απόδειξη της εντατικής εξελικτικής πορείας των μηχανισμών κρούσης για επιτήρηση και επιβολή.

3 Η κυριαρχία δημιουργώντας τρομοκρατικούς μιλιταριστικούς μηχανισμούς πραγματώνει αφενός τους τακτικούς στόχους της και αφετέρου παραδειγματίζει για την πλήρη εφαρμογή της στο σύνολο της καθημερινής ζωής.

4 Η αναταραχή στη Βαλκανική, που έτσι και αλλιώς είναι τεχνητή και διαμορφώνεται κάτω από τη σκιά της Νέας Τάξης, προκαλεί τη μετατόπιση του στρατηγικού ενδιαφέροντος στη Μεσόγειο. Έτσι καθίσταται αναγκαία η εξέλιξη - προσαρμογή στις νέες συνθήκες της νότιας πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Ποια η σχέση της εξέλιξης - προσαρμογής με το ελληνικό κράτος; Η εγκατάσταση των Νατοϊκών στρατηγείων (χερσαίο, αεροπορικό) σε Τύρναβο και Λάρισα, καθώς και της Δύναμης Αμεσης Ανάπτυξης στη Μακεδονία.

5 Στο βρόμικο παιχνίδι που άνοιξαν οι εξουσιαστές είναι σίγουρο πως σε κάθε στιγμή, η μερίδα αυτών που εκφράζονται και κινούνται μέσω

του ΝΑΤΟ, μπορεί να εμπλέξει και άλλους. Η σύρραξη δηλαδή μπορεί να γενικευτεί και κατόπιν ιδίου που ανοίγουν τα μέτωπα, να επηρεάσει ως διατιθέτες και σωτήρες. Σε θέση αστυνόμευ - επόπτη να πάρουν το ρόλο εκείνου που εξακαθαρίζει τους λογαριασμούς στις πλάτες των καταπιεσμένων θυμάτων.

Επόμενο είναι την εγκαθίδρυση των στρατηγείων στα όρια του ελληνικού κράτους να την ακολουθήσει και η εισαγωγή νέων βελτιωμένων μορφών καταστολής. Η σημασία για τους κυρίαρχους των νατοϊκών μηχανισμών καταδεικνύει και την ανάλογη σημασία του κατασταλτικού πλεγματός σε ρολό φύλακα αυτών.

Η εμπλοκή του ελληνικού κράτους λίγο απέχει από και πέρα από τα νέα μακελέματα και αιματοκυλίσματα.

Όσο για την πόλη Λάρισας, θα πρέπει να διαμορφωθεί έτσι ώστε να υποδεχτεί τους διεθνείς τρομοκράτες. Η πολεοδομία και η υποδομή της πόλης αναγκαστικά θα προσαρμοστούν στην ομαλή λειτουργία των Στρατηγείων.

Η αστυνομοκρατία και η επιστράτευση των κατασταλτικών εγκαταστάσεων στην υπηρεσία επιτήρησης των νατοϊκών κέντρων είναι δεδομένη. Έτσι θα διευκολυνθεί η μετατροπή της περιοχής σε ορμητήριο της Διεθνούς των τρομοκρατών - π.χ. άνοιγμα σε αυτούς της 110 Πτέρυγας Μάχης.

Τα δολάρια που θα πέσουν σαν ατμομαίω στην περιοχή θα είναι έτσι και αλλιώς βουτηγμένα στο αίμα χιλιάδων αθώων.

6 Από την πλευρά μας και έχοντας πλήρη επίγνωση της θέσης μας σαν καταπιεζόμενοι, και γνωρίζοντας ταυτόχρονα τους ταξικούς εχθρούς μας, κρατάμε το μέτωπο ανοιχτό και το διευρύνουμε.

Στήνουμε τη κοινωνική αντίσταση πραγματώνοντας την επαναστατική

μηχανισμός εκμεταλλεύτηκε με τον καλύτερο τρόπο το χρόνο, προσαρτίζοντας στο υπάρχον σχέδιο των δύο στρατηγείων την κατασταλτική μεραρχία άμεσης ανάπτυξης (MND) στην περιοχή της Μακεδονίας και με έδρα τη Θεσσαλονίκη. Αναγνωρίζεται έτσι στο ελληνικό κράτος η σπουδαία στρατηγική θέση που κατέχει για να αποτελέσει ορμητήριο στην ευρύτερη περιοχή της Βαλκανικής. Το ΝΑΤΟ ξέρει την δυναμική των γεγονότων που έρχονται και φροντίζει τη δεδομένη στιγμή να εμφανιστεί έτοιμο από φόβο μην ξεπεραστεί από τα γεγονότα, μην χάσει τον έ-

λεγχό τους.

Ταυτόχρονα συνομωτεί με το ελληνικό κράτος για τον εκσυγχρονισμό σε τεχνικές και μέσα των σωμάτων ασφαλείας - αστυνομικών και στρατιωτικών - μιας και το κράτος τα τελευταία δέκα χρόνια έχει επιδωθεί σε μια βίαιη οικονομική πολιτική εναντίον της κοινωνίας. Οι αυριανές εξεγέρσεις αγνοούνται και οι κυβερνώντες παίρνουν τα μέτρα τους.

ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Δ. Α.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

εξουσιαστές της Ελλάδας και της Τουρκίας για το περιβόητο θέμα των νατοϊκών στρατηγείων. Τονίζει την ιδιαίτερη σημασία που δίνει το ΝΑΤΟ για την εξέλιξη-επαναπροσδιορισμό της νότιας πτέρυγας. Η απόφαση για την εγκατάσταση των δύο στρατηγείων έχει παρθεί το 1992 από την τότε κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, αλλά η πρακτική της εφαρμογή κολλούσαν από το βέτο που έβαλε η Τουρκία σχετικά με το χώρο ευθύνης του αεροπορικού στρατηγείου. Ο ΝΑΤΟϊκός

19 - 28 ΜΑΗ: Δεκαήμερο ελεύθερης έκφρασης στο ΤΕΙ Καβάλας

ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ ή τουλάχιστον φαίνεται να ηγεμονεύει μία μίσηρη ησυχία. Μία γεροντίστικη ανία πάει να αντικαταστήσει τη δύναμη του νέου.

Μερικοί σπουδαστές του ΤΕΙ Καβάλας κάνουν ένα ξεκίνημα, ταράσσοντας τα νερά. Διοργανώνουμε το πρώτο Πολιτιστικό-Κοινωνικό Δεκαήμερο του ΤΕΙ. Νιώθουμε την ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν εκπροσωπούμε καμία φοιτητική/κομματική παράταξη, ούτε ότι ανήκουμε σε ένα συγκεκριμένο πολιτικό χώρο. Αλλά βρεθήκαμε όλοι μαζί με την ανάγκη να δημιουργήσουμε και να εκφραστούμε. Ισως ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία αυτού του Δεκαήμερου είναι ότι καταφέραμε μέσα από την διαφορετικότητα μας, σεβόμενοι ο ένας την άποψη του άλλου, δείχνοντας εμπιστοσύνη, θέληση και συνέπεια να δημιουργήσουμε κάτι αξιόλογο.

Το πρόγραμμα έχει ως εξής:

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΜΑΪΟΥ

21:00. Εναρξη. 21:05. Κομπανία Μανώλη Τζίμα

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΜΑΪΟΥ

12:00. Διεθνής Αμνηστία: "Ανθρώπινα δικαιώματα". 17:00 "Το εναλλακτικό ραδιόφωνο σήμερα" συζήτηση με το ράδιο Κιβωτός από Θεσ/κη. 21:00 Συναυλία με συγκροτήματα από Θεσ/κη (ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ, ZIGGY WAS)

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΜΑΪΟΥ

12:00. Συζήτηση ενημέρωση: "Οι καταλήψεις στέγης στην Ελλάδα ... και όχι μόνο" με ομιλητές από την βίλλα Βαρβάρα. 17:00 "Zapatistas: οι εξεγερμένοι του νότιου Μεξικού", προβολή βίντεο και συζήτηση. 21:00 Συναυλία με τους ΠΙΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΥΠΟΥΛΑ και ΤΟΠΙΚΟ GROUP

ΔΕΥΤΕΡΑ 22 ΜΑΪΟΥ

18:00. Συζήτηση με θέμα "Οι μειονότητες στην Ελλάδα και η κατάσταση

που επικρατεί στα Βαλκάνια". 21:00. Θεατρική παράσταση από την ομάδα "ΩΡΙΟΝ", ο μικρός πρίγκιπας του Εξίπερου. 24:00. Προβολή "Εισ το όνομα του πατρός"

ΤΡΙΤΗ 23 ΜΑΪΟΥ

20:30. Θεατρική παράσταση από την θεατρική ομάδα του ΤΕΙ, "Εσωτερικές Ειδήσεις" του Μ. Ποντίκα. 22:00 Χορευτικό παραδοσιακών χορών, από το "εργαστήρι λαϊκής παράδοσης". 23:00. Ρεμπέτικη βραδιά με νεανική κομπανία της πόλης.

ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΜΑΪΟΥ

19:00. "Ναρκωτικά" ομιλία του Κλεάνθη Γρίβα

ΠΕΜΠΤΗ 25 ΜΑΪΟΥ

17:00. "Το κίνημα των αντιρρησιών συνείδησης στην Ελλάδα" και ομιλία ενημέρωση για το "Δίκτυο Σπάρτακος". 21:00. Συναυλία έντεχνου ελληνικού τραγουδιού. 24:00. Προβολή ταινίας "Ο Τζόνι πήρε το όπλο του"

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΜΑΪΟΥ

17:00. "ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ", α) "Παιδεία ή παιδομάζωμα;" 18:00. β) "γνώση: δύναμη και αδυναμία". 21:00. συναυλία με σχήματα από την Αθήνα (ΣΤΙΓΜΑ 90, ΕΙΛΩΤΕΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΥΚΛΟΙ)

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΜΑΪΟΥ

12:00. "Η περιοχή του ποταμού Νέστου, προστασία και ανάπτυξη" ομιλία από μέλη της ΕΠΟ και δασαρχείο Καβάλας. 17:00. Συζήτηση με θέμα "Το κυνήγι και τα δικαιώμα-

τα των ζώων" με ομιλητές από την Αντικυνηγετική Πρωτοβουλία και από τους Κυνηγούς Καβάλας. 21:00. συναυλία με τους HORROR VAGUE, TERMINAL CURVE, KILIMANJARO, AERA PATERA

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΜΑΪΟΥ

17:00. "Αντιφασιστική δράση Τώρα" ομιλία, συζήτηση. 21:00 πάρτυ όλων των συμμετεχόντων στο Δεκαήμερο

ΣΑΒΒΑΤΟ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ

Εκδρομή στο Δέλτα του Νέστου.

Καταγγελία...

Την περασμένη Δευτέρα συνελλήθησαν στην Πάτρα τρεις σύντροφοι ενώ κολλούσαν αφίσσες αλληλεγγύης στον Κ. Μαζοκόπο, και για τα 10 χρόνια από την δολοφονία του Χρήστου Τσουτσουβή. Μετά από αρκετές ώρες στο τμήμα αφέθηκαν ελεύθεροι.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ «ΑΛΦΑ» ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στο προηγούμενο φύλλο, στην απόπειρα που δημοσιεύτηκε στο γράμμα του Γιώργου Αναγνωστόπουλου, από λάθος δεν μπηκε στο τέλος η διευκρίνιση ότι η απάντηση έκφραζε τη συντακτική συνέλευση του «ΑΛΦΑ» στην Αθήνα. Αυτή την εβδομάδα ήρθε και δημοσιεύεται κείμενο από την συντακτική συνέλευση του «ΑΛΦΑ» στη Θεσσαλονίκη.

Σύντροφοι

Έχουμε κάποιες κοινές αφετηρίες. Συμφωνούμε όλοι -όλοι όσοι συμμετέχουμε στην έκδοση του ΑΛΦΑ- στα εξής: 1. Το ΑΛΦΑ οφείλει να είναι μια εφημερίδα ανοιχτή, που θα εκφράζει, δηλαδή, διάφορες αντιλήψεις και τάσεις ανατρεπτικής κοινωνικής ευαισθησίας. 2. Οι εσωτερικές οργανωτικές διαδικασίες της εφημερίδας οφείλουν να είναι τέτοιες, που να ανακλούν το ανοιχτό της περιεχόμενο: η εφημερίδα δεν ανήκει σε κανέναν αποκλειστικά, ανήκει σε όλους και μοναδικό της όργανο είναι η συνέλευση των εκάστοτε συντακτών/τριών της. 3. Η απεύθυνση του ΑΛΦΑ οφείλει, ως μέσο με τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, να ξεπερνά, επιθετικά και με συνεχή εγρήγορση, αντιθέσεις που δεν είναι γόνιμες για τη διάδοση και τη στήριξη του αντιεξουσιαστικού λόγου σ' ένα ευρύ ενδιαφερόμενο κοινό.

Οι στόχοι αυτοί είναι ταυτόχρονοι. Ζητούμενο είναι και η ίδια η μεταξύ τους σύνδεση, το πώς δηλαδή θα υλοποιούνται ταυτόχρονα. Συχνά η τήρηση μιας δέσμευσης εργάζεται ενάντια στην κάλυψη μιας άλλης: ποιος, τελικά, κρίνει που κλείνει και παγιώνεται το περιεχόμενο, ώστε να διασφαλιστεί η ανοιχτή εσωτερική διαδικασία; πότε αξίζει, ή είναι αναγκαίο, να θυσιάσει η κοινωνική απεύθυνση χάριν του ανοιχτού περιεχομένου; Οι απαντήσεις μας πρέπει να είναι μέρος μιας ολοένα και αναβαθμιζόμενης κριτικής αναζήτησης. Αναζήτησης που δεν γίνεται, φυσικά, σε κενό αέρος, μα ανοίγει το δρόμο μέσα από δαπανηρές συγκρούσεις.

Όποιος, άλλωστε, παραιτείται από τις συγκρούσεις, παραιτείται από την ίδια την πραγματικότητα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις αντιφάσεις που αναγνωρίζουμε μέσα μας και γύρω μας: Η αναγνώριση και η υπέρβασή τους θα 'πρεπε να είναι κομμάτι του οράματος του ΑΛΦΑ.

Αναφερόμαστε στο 8ο φύλλο και πιο συγκεκριμένα στην 5η σελίδα, όπου δημοσιεύτηκε ενυπόγραφα μια επιστολή προς τη συντακτική επιτροπή της εφημερίδας, καθώς και μια απάντηση σ' αυτήν από τη σ. επιτροπή. Εμείς, συνεργάτες του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη, πήραμε στις 9/5 την επίμαχο επιστολή και ζητήσαμε από τη συντακτική ομάδα περαιτέρω εξηγήσεις για το ζήτημα. Στη συνέλευσή μας της ίδιας μέρας δεν αποφασίσαμε να τοποθετηθούμε σε σχέση με τη δημοσίευση ή όχι αυτής της επιστολής, γιατί θεωρήσαμε ότι δεν έπρεπε να περιληφθεί, τουλάχιστον στο 8ο φύλλο, αναφορά στο ζήτημα.

Παρ' όλ' αυτά, η επιστολή και η απάντησή σ' αυτήν δημοσιεύτηκαν προκαλώντας στην καλύτερη περίπτωση αρκετή σύγχυση και πολλά αναπάντητα ερωτήματα.

Πιστεύουμε ότι υπάρχει αρκετή εμπειρία και ικανότητα στη συντακτική επιτροπή του ΑΛΦΑ, αλλά και σε όλα τα εμπλεκόμενα μέρη, ώστε να γινόταν μια προσπάθεια να λυθεί το ζήτημα με διαφορετικό τρόπο (χωρίς σε καμία περίπτωση να εννοούμε να κουκουλωθεί ή να περάσει στα "αζήτητα").

Δεν θέλουμε να βρούμε ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο, άλλωστε τέτοιες έννοιες χάνονται όταν τίθενται έτσι όπως τέθηκαν τέτοια ζητήματα. Από μια τέτοια υπόθεση όλοι βγαίνουν χαμένοι και χωρίς να είναι στις προθέσεις κανενός, ουσιαστικά προμοδεύεται μία χρόνια τώρα παγιωμένη κατάσταση στο "χώρο". Μια κατάσταση που θέλει στρατόπεδα και παρατάξεις, κοπάδια και οπαδούς.

Οι νεότεροι, στο "χώρο", άρα και οι πιο άπειροι, συνήθως βολεύονται σε αυτήν την κατάσταση, συνηθισμένοι, άλλωστε, και καλά εκπαιδευμένοι τόσο από τις κοινωνικές σχέσεις, όσο και από την κυριαρχία της θεσμοθετημένης εξουσίας, να ετεροκαθορίζονται και να ακολουθούν δίκην επιτάφιου κάποιον, κάποιους, κάποιο σύμβολο ή ταμπέλα. Ευτυχώς που για ορισμένους αυτή η πε-

ρίοδος είναι μικρή και όχι καθοριστική για τη συνέχεια. Για τους πιο "παλιούς", η κατάσταση αυτή είναι μια κλασική διαδρομή στο μονόδρομο προς το σπίτι.

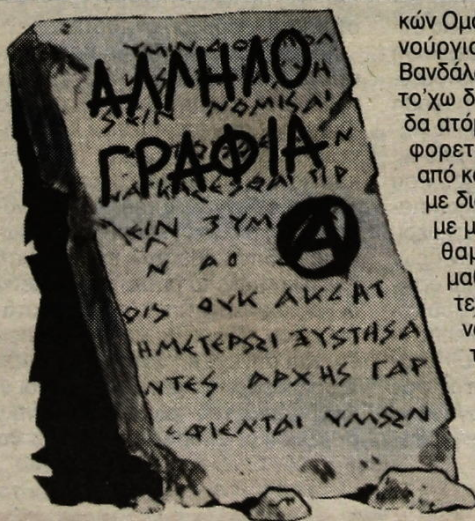
Πιστεύουμε -και συνεχίζουμε να πιστεύουμε- ότι ήταν λάθος η δημοσίευση της επιστολής και της απάντησης σ' αυτήν, όσο λάθος ήταν και η καταρχήν αποστολή της προς το ΑΛΦΑ. Οι απόψεις και οι πρακτικές πρέπει να παλεύονται μέσα στην κοινωνία και να κρίνονται απ' αυτήν. Γι' αυτόν τον "χώρο" δεν έχουν καμία σημασία οι "εσωτερικές συγκρούσεις", παρά μόνο η κοινωνικοποίηση των ιδεών και της πάλης του. Το ΑΛΦΑ, ως επαναλαμβανόμενα, ανοιχτό έντυπο, που δεν ανήκει σε καμία πολιτική ομάδα, θα μπορούσε να βοηθήσει προς αυτήν την κατεύθυνση, προβάλλοντας μέσα απ' τις σελίδες του διαφορετικές απόψεις και τοποθετήσεις για ζητήματα που δεν αφορούν αποκλειστικά "εμάς", τους "πολιτικούς εμάς".

Όποια πολιτικά ζητήματα μπηκαν στην επιστολή και την απάντησή της, φαίνονται σαν ψίθυροι που χάθηκαν μέσα σε κραυγές. Δεν υποστηρίζουμε καμία πλαστή ενότητα, όπως και κανέναν πλαστό διαχωρισμό. Ξέρου-

με ότι έχουμε πολλά ακόμα να μάθουμε και να καταλάβουμε, αυτό όμως που σίγουρα ισχύει είναι ότι πρέπει συνεχώς να παλεύουμε για να δίνουμε τα δικά μας νοήματα σ' όσα γίνονται και λέγονται, σ' όσα κά- νουμε και λέμε.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, σχετικά με το ζήτημα της σελίδας 5 του 8ου φύλλου, επισημαίνουμε ότι η δύναμη της δημοσιότητας μέσα από μια εβδομαδιαία, πανελλαδική, αναρχική εφημερίδα, κατάφερε να απειλήσει και να ανατρέψει τη δηλωμένη ανάγκη και επιθυμία της εφημερίδας να απευθύνεται ανοιχτά, αλλά και υπεύθυνα, σε όλους όσους θέλουν να τη διαβάσουν, να τη στηρίξουν, να διαφωνήσουν μαζί της. Οι πολώσεις που δημιουργούνται σε όσους δεν έχουν τη δυνατότητα να αντιληφθούν, παρά μόνο σε μια στείρα αφαίρεση, γεγονότα και αντιθέσεις των οποίων δεν έχουν άμεση και ειδική γνώση, είναι πλαστές και σίγουρα δεν προωθούν την ανεξάρτητη, την κριτική σκέψη, την πιο θεμελιώδη προϋπόθεση για κάθε μικρή ή μεγάλη κατάκτησή μας.

Συνέλευση Συνεργατών/τριών ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης

κών Ομάδων - Καταλήψαν και η καινούργια που μας προέκυψε Αλφα - Βανδάλων! Τόσο μίσος ρε παιδιά δεν το 'χω δει αλλού! Εντάξει κάθε ομάδα ατόμων είναι λογικό να έχει διαφορετικές πρακτικές και απόψεις από κάποια άλλη αλλά αυτό λύνετε με διάλογο και κατανόηση και όχι με μπουνιές. Το ρεζιλίκι που πάθαμε μπροστά στα μάτια των μαθητών του χειμώνα στο πολυτεχνείο θα πάρει αρκετό καιρό να ξεχαστεί. Όπως φυσικά και τα γεγονότα της 17 Νοέμβρη του στίλ "όχι εγώ

έχω δίκιο, εσύ άδικο και άμα λάχει θα σε πλακώσω στο ξύλο" και φυσικά τα φτυσίματα στην Villa Amalia στην "συζήτηση" που προκάλεσε το γράμμα του Γ.Α. Όσο γι' αυτό το γράμμα είναι κλασικό παράδειγμα του ότι ψάχνουμε τις διαφορές μας και όχι τα κοινά σημεία μας. Αντί να ενωθούμε ενάντια στον κοινό εχθρό - το κράτος και τα παράγωγά του - τρωγόμαστε με τα ρούχα μας". Αυτό πρέπει να σταματήσει και για να έχουμε καλύτερα αποτελέσματα στον αντικρατικό αγώνα αλλά και για να προλάβουμε τα διάφορα κοινωνικά γεγονότα που τρέχουν σαν αστραπή και που μας βρίσκουν σε αδράνεια λόγω της εσωτερικής αντιπαλότητας. Αν χρειάζεται ένα μαχαίρωμα σύντροφοι μας για να μας ενώσει (στιγμιαία) τότε πράγματι κα-

ταντήσαμε "βρικολάκες" όπως πολύ σωστά είπε ένας σύντροφος σε μία συζήτηση. Προσέξτε γιατί οι νέοι σύντροφοι που βλέπουν αυτά τα γεγονότα απογοητεύονται και ξεκόβουν. Όσο για ένα άλλο θέμα που με σταχλωρεί είναι η ελλειψής αλληλεγγύης στους φυλακισμένους σύντροφους. Τι να πρωτοθυμηθώ; Τις πορείες των 100 ατόμων για τον Οδυσσέα (αλήθεια γιατί τόσο λίγοι;) που παραμένει στην φυλακή, ή για τη φυλάκιση του Ν. Καρατζά που την αντιμετωπίζουμε με πλήρη αδιαφορία. Εντάξει μπορεί να είχε διαφορετικές ιδέες και πρακτικές για τον κοινωνικό αγώνα από άλλους, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι θα το θάψουμε κι όλας. και φυσικά η κράτηση του Κρητικόπουλου, που προκάλεσε "κύμα αλληλεγγύης".

Επειδή όμως έγγραφα πολλά θα σταματήσω εδώ. Ξέρω ότι το γράμμα αυτό θα περάσει στο ντουκού, γιατί "τι ξέρει το δεκαπεντάχρονο;" αλλά αυτό δε με ενδιαφέρει. Απλώς βρήκα την ευκαιρία με την Αλφα να πω μερικά πράγματα που μ'ενοχλούν. Όσο για τη συντακτική ομάδα, κουράγιο, και να θυμάστε ότι αυτή η κίνηση γέμισε πολλούς ελπίδα για το μέλλον. Με συντροφικούς χαιρετισμούς

Γιώργος

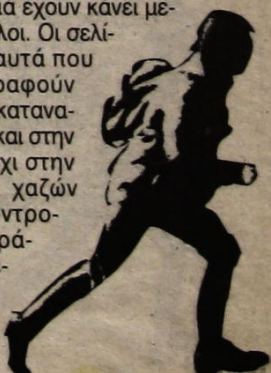
ΥΓ.: Τα απειλητικά τηλεφωνήματα που γίνονται σε αρκετούς νεαρούς σύντροφους τώρα τελευταία από μπάτσους δεν είναι παρά μονάχα λόγια του αέρα. Μην φαρώνετε.

★ Εχοντας σαν βάση την άποψη ότι όποιος δηλώνει αναρχικός, μπορεί ν' αποδυνκνεί στον οποιοσ-

δήποτε σκεπτόμενο άνθρωπο, υιοθετώντας απερίσκεπτα κάθε μορφή βίας, ότι δεν πρόκειται για τίποτε παραπάνω από ένα βλάκα με επαναστατικότητα με ημερομηνία λήξεως, φτάνω στον λόγο για τον οποίο έστειλα το γράμμα μου.

Το ηλίθιο κείμενο υπεράσπισης (;), στη σελίδα των διεθνών του φύλλου Νο 8, των δύο βλαμμένων γάλλων που έπαιζαν το "κλέφτες και αστυνόμοι" live, στην πλάτη της ελευθερίας τους (δικό τους θέμα), του ταξιτζή, των αστυνομικών και της αναρχίας (δικά του θέματα). Για ποιους "εχθρούς της πραγματικότητας" μιλάμε; για τίποτε παραπάνω νομίζω. Απ' όσο μάλιστα ξέρω η FAF (Αναρχική Ομοσπονδία Γαλλίας) δεν έκανε καμία κίνηση υπεράσπισης τους και με ανακρίνοντας της αποκόπη τον εαυτό της και όλο το αναρχικό γαλλικό κίνημα (αφού αυτό αντιπροσωπεύει) από τέτοιου είδους πρακτικές. Συμπερασματικά, τέτοιου είδους δημοσιεύματα καταστρέφουν την εικόνα της εφημερίδας και στέκονται εμπόδιο στην προσέγγιση κάποιων σκεπτόμενων ανθρώπων με τον αναρχικό χώρο. Αρκετή ζημιά έχουν κάνει μερικοί ανεγκέφαλοι. Οι σελίδες λίγες και αυτά που πρέπει να γραφούν πολλά. Ας μην καταναλώνονται έστω και στην προβολή, αν όχι στην υπεράσπιση, χαζών πρακτικών. Σύντροφοι, καλό κουράγιο και να ξέρετε ότι δεν είστε μόνοι!!!

Νίκος

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 9

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45

ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΔΙΑΤΙΘΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ-ΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ VILLA AMALIAS.

Ο χορός των ζωντανών-νεκρών

ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ. Τόσο η παρέα των ξεπεσμένων (όσο και εξευτελισμένων) "επαναστατών" της δεκαετίας του '70 που αποφάσισαν να ρίξουν λίγο μπαγιάτικο καρύκευμα στις μίζερες (και καριερίστικες) υπάρξεις τους στήνοντας παρτάκια, βιάζοντας ακόμα και τα υπολείμματα ενός αγώνα που οι ίδιοι βιάστηκαν τόσο να εξαργυρώσουν όσο ένας καραγκιόζης, μία αποτυχία της ίδιας γενιάς, που στην παρακμιακή αυτή εποχή έπιασε το μήνυμα μαζί με τους "συντρόφους" του και έγινε τόσο άθλιος όσο χρειάζεται για να είναι πετυχημένος.

Το κείμενο αυτό δεν επιδιώκει να χαρίσει παραπάνω σοβαρότητα σε ένα θέμα, από όση έχει το ίδιο. Είναι όμως σημαντικό να δούμε μερικά συμπεράσματα, δεδομένα που υπήρχαν και πριν αυτήν την "διαμάχη", αλλά που μέσω αυτής, κατέληξαν στις πιο προφανείς τους συνέπειες, έτσι που και η "χαιρεκακία" μας να είναι δικαιολογημένη, αλλά και να μας δίνεται η δυνατότητα να ξεκαθαρίσουμε κάποια ζητήματα:

α) Ο Αναστασιάδης ΔΕΝ είναι φασίστας.

Κι όχι βέβαια γιατί είναι "έξυπνος", έχει "χιούμορ" ή "αυτοσαρκάζεται"... Ο Αναστασιάδης δεν είναι φασίστας ακριβώς γιατί ο λόγος του, στην ουσία δεν παρουσιάζει κανένα στοιχείο προτάγματος, κανένα στοιχείο ανορθολογισμού, κανένα στοιχείο προπαγάνδας, κανένα στοιχείο πίστης σε οτιδήποτε... Η έλλειψη αυτών των πραγμάτων, καθορίζει στο τέλος, έναν αρρωστημένο μηδενισμό, μια απαξίωση από οτιδήποτε μπορεί να εμπεριέχει μία ευρύτερη άποψη ή μια συγκροτημένη αντίληψη και κάποιου είδους όραμα ή ελπίδα. Αυτό κάθε άλλο από φασισμό (τουλάχιστον αν οι λέξεις διατηρούν το νόημα τους).

Θυμίζει έντονα τρόπο που ο κάθε Κωστόπουλος, ο κάθε Τσαγκρούσιανος, ο κάθε Μαστοράκης (ο καθένας στο κοινωνικό υποκείμενο που του ταιριάζει φυσικά) και τόσο άλλοι αβαντάρουν -και πολλές φορές τη δημιουργούν- σε κάθε πλαστική (άσχετα με τη "σοβαρότητα" της) ιδεοληψία (την Μακεδονία, το Μπίνγκο, την Κουλιανού, τον Ζούραρη, τη "Μερτσέντες", τη Μερκούρη) για να την πετάξουν στα σκουπίδια αμέσως μόλις κλείσει τον εφήμερο κύκλο της (έχοντας ήδη ποντάρει στο επόμενο must) με τη μόνη διαφορά πως εκεί που τελειώνει το δικό του παιχνίδι, αρχίζει το παιχνίδι του Αναστασιάδη. Γιατί αν κι αυτός αλλάζει τα θέματα το ίδιο γρήγορα, ο ρόλος του είναι

όχι τα "αναδείξει" όσο να τα θάψει και να τραφεί από τη σαπίλα τους, ακόμα κι αν (ελλείψει άλλων) τα δημιουργήσει μόνος του. Ξέρει τους νόμους της αγοράς. Γνωρίζει άριστα πως κερδίζει το μισθό του, όχι κάνοντας πιρουέτες πάνω σε ιδεολογίες αλλά τσιμπολογώντας τα κουφάρια τους... και δεν έχει σημασία αν είναι (το κάποτε "σεξουαλικό σύμβολο") οι ξανθιές, αν είναι ο αντιεθνικισμός (πλέον) του Μίχα, αν είναι ο αντιφασισμός (πλέον) της Δαμιανή κλπ. Χωρίς καμιά δυσκολία ο Θ.Α. μπορεί μετά από λίγο καιρό να βρξει τους Αλβαλοφάγους, τους Μακεδονομάχους ή και τις μελετρήνες.

Πρόκειται απλά για μία ναίνα του "θεάματος" και τίποτα παραπάνω.

β) Οι "Ρηγάδες" το ξέχνα.

Έχοντας προ πολλού χάσει και τα τελευταία αριστουργήματα αντανάκλαστικά τους (αυτά που κάνουν να καταγγέλλεις φασίστες, αντιδραστικούς, προβοκατόρες σε κάθε ευκαιρία) θυμήθηκαν τον Αναστασιάδη μόλις ένοιωσαν τα δόντια του στο λαιμό τους... Βέβαια, αυτά τα αντανάκλαστικά τα ξαναβρήκε ο ίδιος ο Αναστασιάδης αμέσως μετά το γιούρτωμα, το θέμα όμως είναι πως ήταν κρυμμένοι όλοι αυτοί οι "αγανακτισμένοι" όταν στη "Μαύρη Γούνα" γράφονταν τα ρατσιστικά ανέκδοτα, ή όταν θίγονταν η "επαναστατική τιμή" άλλων οργανώσεων...

Είναι γνωστό που ήταν κρυμμένοι οι "Ρηγάδες"...

Ήταν κρυμμένοι στα γκλάμορους "τεχνικά γραφεία", στις υπεραυτάματες οικιακές συσκευές του "μετεπαναστατικού" νοικοκυριού τους,

στους λαμπερούς διαδρόμους των κέντρων εξουσίας, κάτω δυο γραφεία παρακάτω από το γραφείο του Θ.Α. στην "Ελευθεροτυπία"... Και είναι γνωστό πως ήξεραν καλά τον Αναστασιάδη γιατί στη ουσία, είναι ένας από αυτούς. Σε τι διαφέρει άραγε ο χαμαιλεοντισμός και η ανηθικότητα τους; Εξαργύρωσαν και μάλιστα με τόκο ακόμα και την τελευταία ροπαλιά στην πλάτη τους, είναι αυτοί που τώρα διεκδικούν, με το κουστούμι του εκσυγχρονιστή φυσικά, το πολιτικό μέλλον της Ελλάδας και τον συνταξιοδοτικό έλεγχο της κοινωνίας της... Ήξεραν τον Αναστασιάδη και σιωπούσαν ακριβώς γιατί στο τέλος αναγνώριζαν το ταλέντο του, την ικανότητά του να χρησιμοποιεί τις ιδέες σε μέσο πλουτισμού με τον ίδιο τρόπο σχεδόν που το έκαναν κι αυτοί...

Ενοχλήθηκαν που γελοιοποίησε το μικρό νασταλγικό τους παρτάκι. Ενοχλήθηκαν που θάμπωσε τη γυαλάδα των παρασκήμων τους. Γιατί αυτοί οι κύριοι (και κυρίες) αισθάνονται ένοχοι. Ένοχοι που παρδώνουν (ή τελοσιάνουν έτσι θεωρεί η μεγαλομανία τους) το πτώμα της "κοινωνικής αλλαγής" και των "ιδανικών" να το σκευάσει ο κάθε Αναστασιάδης...

Και τώρα ως "παρεξηγημένες παρθένες" ζήτάνε απολύσεις, λογοκρισίες (ο "αντιεξουσιαστής" Βότσης είχε αυτή την ιδέα), ζητάνε με δυο λόγια την ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ιδεών και αγώνων...

Κι ούτε κι όποιοι ελάχιστοι που διασώζονται από όλον αυτόν το συρφετό των "πάλαι ποτέ" δικαιού-

νται να ομιλούν. Κανένας Αναστασιάδης δεν ευθύνεται που σήμερα οι υπάρξεις τους γελοιοποιούνται... κανένας "άλλος" δεν μπορεί να κατηγορηθεί, καμιά συννομωσία δεν εφυφάνθηκε τα πάντα ακολούθησαν τη φυσιολογική τους πορεία χωρίς παρθενογενέσεις.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν δικαιούνται να υπερασπίσουν τον "τότε" εαυτό τους, δεν δικαιούνται να μιλήσουν στο όνομά του...

Γιατί είναι αυτοί, καλύτερα από όλους που θα έπρεπε να καταλαβαίνουν πως ο όποιος κοινωνικός αγώνας, μέχρι τη δικαίωση του, χωρίς κανένα έλεος, αποπαιδώνει μονομιάς, όλους αυτούς που δικαιολογούνται ή όχι παραιτούνται.

Οι "αληθινοί" της δεκαετίας του '70 (όπως φυσικά κάθε αγωνιστής χθες, σήμερα και αύριο) πρέπει να συνειδητοποιήσουν αυτήν την νομοτέλεια:

Τον πικρό καφέ της ήττας τον πίνεις μόνος, σιωπηλός και πάντα στο σκοτάδι...

γ) Πρόκειται για εσωτερική υποθεση της δημοκρατίας

Αυτή η διαμάχη δεν αφορά την κοινωνία.

Ο Αναστασιάδης, και όλοι οι όμοιοι του, δεν είναι παρά οι (αντεστραμμένες) πρωτοπορίες της παρακμής του δημοκρατικού μοντέλου κυριαρχίας. Τέτοια παράσιτα είναι σύνθετες φαινόμενα σε κάθε πολιτικό καθεστώς που έχει χάσει και τα τελευταία ίχνη ζωτικότητας, που όλοι οι μύθοι που δημιούργησε εκφυλίζονται σε γελοία ψεματάκια, που το όποιο δόος κι αν προκαλού-

σε κατέληξε να είναι χλεύη και αδιαφορία. Ο βασιλιάς είναι γυμνός, ήταν ανέκαθεν γυμνός, και επειδή η βασιλική αυλή πάντα ακολουθεί τη μοίρα του παλατιού, δίνεται σε κάποιους η ευκαιρία να καταφέρουν τα τελευταία τους κέρδη σπεκουλάροντας αυτή τη γύμνια...

Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως ο "καλύτερος των όρνων" έδρασε στην "Ελευθεροτυπία", στην εφημερίδα από οποιαδήποτε άλλη, τις επιλογές της δημοκρατίας έως και την ίδια της τη σημερινή υπόσταση...

Από την άλλη, η γενιά των σαραντάρηδων, κατανοώντας πολύ καλά τους όρους του παιχνιδιού και ίσως το επικείμενο τέλος του, αγωνίζεται αληθινά σκληρά για να αποφύγει να παρυσυρθεί κι ίδια σε αυτό το τέλος... Ο Αναστασιάδης τους θύμισε πως άδικα ελπίζουν, πως είναι καταδικασμένοι να ακολουθήσουν το σύστημα που οι ίδιοι στήριξαν και ανέδειξαν τα τελευταία χρόνια, στο μακρό κατήφορό του.

Ο Αναστασιάδης άπλωσε το χέρι του στους Ρηγάδες για ένα ακόμα χορό των ζωντανών-νεκρών κι αυτοί όπως ήταν απόλυτα φυσικό, σγκώθηκαν να χορέψουν...

ΥΓ.: Θεωρούμε ως δεδομένο πως σ' αυτή την κόντρα βρέθηκαν και άνθρωποι που κάθε άλλο παρά ανήκουν στις "κατηγορίες" που χώρισε το κείμενο. Είμαστε βέβαιοι πως θα «αναγνωρίσουν» τον εαυτό τους όπως και θα «αναγνωρίσουν» όλους αυτούς που το κείμενο σκοπεύει...

ΕΚΤΟΡΑΣ

Ωμή παρέμβαση - Ωμή αλήθεια

"Το να είσαι ύποπτος παίρνει τη θέση του να είσαι ένοχος ή τουλάχιστον έχει την ίδια έννοια και το ίδιο αποτέλεσμα"

ΧΕΓΚΕΛ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ την περίπτωση του Κ. Μαζοκόπου, αλλά και την Υπόθεση Μπαλάφα, η εφημερίδα "Καθημερινή" σε άρθρο της "ωμής παρέμβασης" κάνει κριτική στις επιτροπές συμπαράστασης, αλλά και στην παρέμβαση Μητσotάκη. Γράφει: "εν όψη της νέας δικής, έχουν συσταθεί επιτροπές συμπαράστασης" του καταδικασθέντος (Μαζοκόπου) συλλέγονται υπογραφές συμπάθειας και οργανώνονται

μουσικές συναυλίες υποστηρίζοντας του. Ταυτόχρονα υπάρχει και ο "αντίλογος". Από άλλες πλευρές και από πολιτικούς μας άνδρες, όπως π.χ. έπραξε στην βουλή ο κ. Μητσotάκης, εκδίδονται τελεσίδικες καταδικαστικές αποφάσεις για το συγκεκριμένο κατηγορούμενο, αφού θεωρείται αποδεδειγμένη η ενοχή του ως δράσαντος τρομοκράτη.

Ποια είναι αποδεδειγμένη ενοχή; Η εφημερίδα δεν κάνει λόγο ούτε θέλει να αγγίξει την Αλήθεια.

Και συνεχίζει: "Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι και οι δύο περιπτώσεις συνιστούν ωμή και βάνουση παρέμβαση στο έργο της Δικαιοσύνης υπονομεύοντας εκ των προτέρων την απόφαση της". Ωμή και βάνουση: λέξεις βαριές, για ποιόν και από ποιόν; Από τις επιτροπές συμπαράστασης, που τσουβαλιάζονται με τους εξουσιαστές, ξεχνώντας φαίνεται η εφημερίδα πως ο κ. Μητσotάκης ήταν πρωθυπουργός επί τρία χρόνια και αρχιτέκτονας του Αντιτρομοκρατικού νόμου, και σε μια σειρά κατασκευές υποπτην. Η Δαιμονολογία του κράτους και των ΜΜΕ, που όντας σαν όργανα του, μεταμφιέζουν την κοινωκική αλληλεγγύη σαν ωμή και βάνου-

ση παρέμβαση έχοντας σαν άλλοθι ότι η Δικαιοσύνη πρέπει να κάνει το έργο της, δηλαδή την καταδίκη των κοινωνικών αγωνιστών. Ξεχνά η εφημερίδα ότι έχουμε και άλλη ωμή και βάνουση παρέμβαση που ούτε καν την αναφέρει. Την έκθεση του αμερικανικού υπουργού Εξωτερικών για την τρομοκρατία στην Ελλάδα: ΑΜΝΗΞΙΑ, ή απόκριση της αλήθειας. Πιο ωμή παρέμβαση και μάλιστα με τρομοκρατικό περιεχόμενο απέναντι στους Ελληνες δικαστές, δεν υπάρχει και μάλιστα χωρίς μπροστά στην ωμή επέμβαση Μητσotάκη.

Το άρθρο συνεχίζει με Ραφιναρισμένο Αντικειμενισμό: "Διότι στην περίπτωση π.χ. μη στοιχειοθετήσεως όλων των συγκεκριμένων κατηγοριών και ελαφρύνσεως της πρωτόδικου ποινής του Κ. Μαζοκόπου οι εξώδικοι εισαγγελέες του θα διατείνονται ότι η δικανική κρίση διαμορφώθηκε υπό το καθεστώς εκφοβισμού των δικαστών, το οποίο προκάλεσαν οι μαζικές εκδηλώσεις συμπαράστασής του. "Ποιος θα φοβίσει και ποιόν; Και συνεχίζει "Στην περίπτωση δε, αποδείξεως της ενοχής του και επικυρώσεως της πρωτόδικου ποινής, οι εξώδικοι υπερασπιστές του θα

διαβάλλουν την απόφαση της ως στρατευμένη και ως προϊόν πολιτικής προκατάληψης και πιέσεως". Εδώ ο αρθρογράφος μπηκεί στο ζουμί της υπόθεσης, προκαταλαμβάνοντας τις πιθανές αντιδράσεις, και προσπαθεί να παρουσιάσει τους δικαστές ουδέτερους πάνω από την κοινωνία και το κράτος.

Δεν σταματάει μόνο εδώ αλλά πήγαινε και πιο μακριά. Οι επιτροπές συμπαράστασης ξεβίζουν, βάζουν φραγμό στα σχέδια του κράτους, γιατί στο μέλλον, θα έχουν και άλλες δίκες και αλλοιόποτους και άλλα θέματα στο βωμό της συναίνεσης.

Ταφεντικά της γης γράφουν εκθέσεις, πορίσματα σχεδιάζουν πολέμους δίνουν οδηγίες, χιτζουν φυλακές παρασκευάζουν σε εργασία το θάνατο αρέσκονται στο φρέσκο αίμα.

Τα αφεντικά ξερδύν καλά τη δουλειά τους.

Η Αντίσταση στη λογική τους Το Δυνάμωμα της αλληλεγγύης Το φούντωμα ενός κινήματος, που θα φέρει άλλους ανέμους,

Αυτή θα είναι η δικιά μας δουλειά.

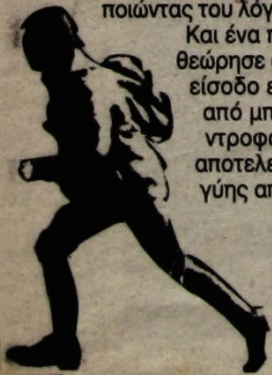
Χ.Τ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ στον Κυριάκο Μαζοκόπο, διοργανώθηκε την Κυριακή 14 Μαΐου, στο θέατρο Φοίνικας στο Περιστερί, συναυλία αλληλεγγύης. Ανάμεσα στα 600 άτομα που παρευρέθηκαν, έντονη ήταν η παρουσία αναρχικών που φώναζαν συνθήματα συμπαράστασης στους φυλακισμένους συντρόφους τους. Κάποιες παρατηρήσεις τώρα: σίγουρα πολλοί είναι αυτοί που πιστεύουν ότι σε πολιτικές συναυλίες αποφεύγεται η πρόσκληση σε "επώνυμους" μουσικούς με τη λογική ότι η διαμεσολάβησή τους μπορεί να φέρνει περισσότερο κόσμο στις κερκίδες, όμως κόσμο που συχνά έρχεται απλά για να πιεί την μπύρα του και να διασκεδάσει μακριά από το κλίμα μίας εκδήλωσης πολιτικού χαρακτήρα. Έτσι δικαιολογημένη μπορεί να είναι η αποδοκιμασία π.χ. του Πουλικάκου από μερίδα του κόσμου, αλλά με τίποτε δεν μπορεί να δικαιολογηθεί η στάση κάποιων που άρχισαν να πετούν μικροαντικείμενα στη σκηνή. Κι αυτό γιατί οπωσδήποτε τέτοιες πολιτικές εκδηλώσεις πρέπει τουλάχιστον να γίνονται σεβαστές - αν όχι να στηρίζονται - όπως και να διοργανώνονται από τους διοργανωτές. Αλλιώς, ο καθένας εκφράζει την αλληλεγγύη του μετά μέσα π/υ επιλέγει, με τον τρόπο που συνήθει. Και ευθύνη όσων στηρίζουν με τη φυσική τους παρουσία τέτοιου τύπου εκδηλώσεις είναι η διαφύλαξη της συνέχειας της συναυλίας - όπως και έγινε από κάποιους - και όχι βέβαια κάποιες ειδικής "ομάδας περιφρούρησης". Τέλος, αν κάποιοι διαφωνούσαν με αυτή τη συναυλία της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον Κυριάκο Μαζοκόπο, θα μπορούσαν απλά να μην έρθουν, ή να έρθουν και να τη διαλύσουν δημοσιοποιώντας του λόγους της πολιτικής τους αυτής πράξης.

Και ένα παραλείπουμε αυτής της συναυλίας. Κάποιος που θεώρησε ότι δεν έπρεπε να πληρώσει τις χλίες δραχμές στην είσοδο είπε στα μέλη της Επιτροπής Αλληλεγγύης: "Φύγε από μπροστά μου, εγώ είμαι αναρχικός" και πέρασε! Σύντροφοι, ας μην ξεχνάμε ότι η πολιτική μας θεώρηση δεν αποτελεί "ελευθεράς" στις πολιτικές εκδηλώσεις αλληλεγγύης από όποιον και να γίνονται.

Κ.Τ.

★ **Πορείες αλληλεγγύης στον Κ. Μαζοκόπο πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, την Τρίτη 16 Μαΐου.**

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Τα κράτη του δυτικού κόσμου μετεξελίχθηκαν σιγά-σιγά σε αστυνομικά κράτη: ολοένα και περισσότερο η αστυνομική βία και η καταστολή γίνεται το φάρμακο για πάσα νόσο και αιτία. Οι μόνες θέσεις εργασίας που όχι μόνο δεν χάνονται, αλλά αυξάνονται ραγδαία, είναι αυτές των μπάτσων. Οι κάθε είδους αστυνομικές, καταστατικές, ειδικές, αντιτρομοκρατικές δυνάμεις οργανώνουν την πόλη, τα στοιχεία μας καταχωρούνται σε Η/Υ, εκατοντάδες κάμερες μας περικυκλώνουν και η κρατική βία γίνεται το περιβάλλον μέσα στο οποίο οργανώνεται η κοινωνική ζωή. Ίσως να μην αργήσουμε να δούμε και στην Ελλάδα επεμβάσεις του στρατού για την

καταστολή άγριων απεργιών, όπως έγινε στην Ολλανδία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, τις ΗΠΑ.

Μέσα σ' όλο αυτό το σκηνικό πρέπει να δούμε και τις δίκες του Κ. Μαζοκόπου και του Γ. Μπαλάφα. Εξάλλου ο Μητσotάκης και ο κάθε Μητσotάκης το έχουν δηλώσει και ξαναδηλώσει: κάθε κίνηση συμπαράστασης στον Μπαλάφα ή στον Μαζοκόπο, αποτελεί συμπόρευση με την τρομοκρατία. Στο πρόσωπό τους επιχειρείται να δικαιωθεί ολόκληρη η ύπαρξη ενός αστυνομικού κράτους. Τελικά δηλαδή σ' αυτές τις δίκες δεν δικάζονται δύο αναρχικοί, αλλά κρίνεται μια ολόκληρη πολιτική καταστολής απέναντι στην κοινωνία.

Για τον Γ. Μπαλάφα ίσως τα πράγματα να είναι πιο εύκολα, καθώς έχει

ήδη καταδειχτεί η αθωότητά του. Για τον Κ. Μαζοκόπο όμως είναι πιο δύσκολα. Πρωτόδικα έφαγε μια εξωτοτική ποινή 17 χρόνων, με το δικονομικό τρικ της επιμέτρησης της κατοχής όπλων τέσσερις φορές σαν ανεξάρτητες κατηγορίες: μεταφορά, κατοχή, απόκρυψη και προμήθεια. Αν βλέπαμε αυτή την δίκη με καθαρά ποινικούς όρους, θα περιμέναμε την επόμενη εβδομάδα ο Κ. Μαζοκόπος να είναι ελεύθερος. Μάλλον όμως κάτι τέτοιο δεν ισχύει: στο πρόσωπό του η εξουσία θα δικάσει και θα καταδικάσει τα κοινωνικά κινήματα. Το κράτος δεν πρόκειται να παρατηθεί εύκολα από την τρομοκρατία. Μόνο εμείς μπορούμε να το αναγκάσουμε σε μια τέτοια ήττα...

Μ.Κ.

Ανω - κάτω θρώσκω

Υπνε, που παίρνεις τα μικρά έλα, πάρε και τούτο, μικρό μικρό σου τό δωκα μεγάλο φέρε μού το' μεγάλο σάν-ψηλό βουνό, ίσιο σάν κυπαρίσσι, κ' οι κλώνοι τουν' απλώνονται 'ς Ανατολή και Δύση.

Δημοτικό νανούρισμα

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ εμπορεύεται τα πάντα. Μπορεί αυτό να φαίνεται κοινότοπο, αλλά εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο την αλήθεια για το συνολικότερο κόσμο που ζούμε. Έναν κόσμο που η αξία της ανθρώπινης υπόστασης μετριέται σαν ένα εμπόρευμα, άλλοτε ακριβό και άλλοτε φθηνότερο, άλλοτε προσπελάσιμο και άλλοτε απροσπείλαστο. Το εμπόριο παιδιών φαίνεται ως κάτι λογικό (μέσα στον παραλογισμό του συστήματος της μισθωτής εργασίας και της εξουσίας), μια προωθημένη κατάσταση εμπορίου, μία από τις προεκτάσεις της μετατροπής του ανθρώπου σε αντικείμενο.

Η αντικειμενοποίηση και αλλοτρίωση του ανθρώπου γίνεται σε όλους του τομείς της ζωής του. Ο σύγχρονος, θεαματικός καπιταλισμός άλωσε το ανθρώπινο σε κάθε πλαιο και κάθε επίπεδο. Διεισδυτικός στην επιθετικότητα του και επιθετικός στη διεισδυτικότητά του δε σεβάστηκε κάποιες ηθικές "ιερότητες" (εκτός φυσικά από την ιερότητα του κράτους και του κεφαλαίου), δε δίστασε να κηρύξει τον πόλεμο στην παιδικότητα αλλά και στην ίδια την κοινότητα των παιδιών. Είτε με τη χρησιμοποίηση τους στην παραγωγή (η παιδική μισθωτή ή άμισθη δουλειά δεν ανήκει ιστορικά στην περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης και στα βιβλία του Κ. Ντίκενς, αλλά εξακολουθεί να υφίσταται και στις "αναπτυγμένες" χώρες τη Δύσης και πολύ περισσότερο στις "αναπτυσσόμενες" του Τρίτου κόσμου) είτε με τη μετατροπή του "παιδιού" σε ρόλο με τη συμμετοχή του στην κατανάλωση και τη θεαματική βιομηχανία. Συμμετοχή που δεν είναι μόνο ως καταναλωτικό υποκεί-

μενο αλλά και με την ωμή σημασία ως παιδική πορνεία, τεμαχισμός και εμπόρευσή των οργάνων κλπ.

Αυτός ο κόσμος είναι ανθυγιεινός για την παιδική ζωή. Τα παιδιά στη Βοσνία, στη Σομαλία, στη Ρουάντα το ξέρουν καλά. Οι ανήλικοι που εκδίδονται από τις Φιλιππίνες ως την Αθήνα το ξέρουν καλά. Τα παιδιά που δολοφονούνται για να πουληθούν τα όργανά τους στα παιδιά των πλούσιων θα το ξέρει και αυτά. Οι παιδικοί κινητοί στόχοι στις μητροπόλεις της Λατινικής Αμερικής, τα παιδιά στα εργοστάσια του Πακιστάν ή τα μηχανουργεία της Δύσης, τα υποσιτισμένα, άρρωστα, διψασμένα, βιασμένα, εξασθενωμένα παιδιά του αστικού κόσμου το ξέρουν καλά. Οι ίδιες οι στατιστικές των επίσημων οργανισμών της κυριαρχίας (Ο.Η.Ε. Unicef κλπ) αποδεικνύουν τι σημαίνει για τους άλλους η ευρωστία των λίγων. Το 1993 πέθαναν σε ολόκληρο τον κόσμο 51 εκατομμύρια άτομα. Δώδεκα εκατομμύρια στις ανεπτυγμένες χώρες και 39 εκατομμύρια στις αναπτυσσόμενες. Πάνω από 12 εκατομμύρια παιδιά κάτω των 5 ετών πέθαναν στις αναπτυσσόμενες χώρες την ίδια περίοδο (έκθεση της Π.Ο.Υ.). Δώδεκα εκατομμύρια ανεπτυγμένοι κάθε ηλικίας για 12 εκατομμύρια "υπανάπτυκτα" παιδιά. Παραλογισμός;

Αυτός ο κόσμος είναι ανθυγιεινός για την παιδική ζωή. Ένα από τα μεγαλύτερα καταναλωτικά στρώματα είναι τα παιδιά. Η βιομηχανία του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, των παιχνιδιών, των τροφίμων, του ρουχισμού ανοίγει τις αρπάγες της σε ένα σφιχταγκάλισμα θανάτου. Ζόμπι μπροστά στις τηλεοράσεις, ζόμπι μέσα στις φυλακές του σχολείου, ζόμπι στο πηγαίνελα της πλαστικής επιβίωσης, ζόμπι στις επιταγές του καπιταλισμού. Η παιδικότητα εκτελείται πριν ακόμα γεννηθεί. Η μετατροπή των παιδιών σε μηχανές εξαρτημένων αντανάκλαστικών κατανάλωσης, παθητικότητας, ακινησίας μυαλού και συναισθημάτων προχωρά. Δεκάχροννοι εκτελούν δεκάχρονους για να τους πάρουν τ' ακριβά αθλητικά παπούτσια. Η "ταξι-

κότητα προσδιορίζει τα πάντα.

Οι "ιερότητες" όμως αυτές για ένα κομμάτι της κοινωνίας εξακολουθούν να υπάρχουν ως ηθικολογικές "ιερότητες". Γιατί είναι ηθικολογία να διαρρηγνύει κανείς τα ιμάτιά του για τα βρέφη που πουλήθηκαν στη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις και να αποδέχεται τον κόσμο της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, τον κόσμο της γενικευμένης αλλοτρίωσης, άκριτα και με απάθεια. Μία κοινωνία που κρύβεται πίσω από το δάκτυλό της (και δυστυχώς ένα προλεταριάτο) με αποτέλεσμα τα γεγονότα της φρίκης και του αίσχους να μετατρέπονται σε κροκοδείλια δάκρυα μέσα και έξω από τα Μ.Μ.Ε., ένα ψευτοπροϊόν επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, μα ολωσδιόλου εμπορεύσιμο από τους ηθικούς καθοδηγητές μας.

Οι έμποροι του ανθρώπινου πόνου και λύπης, "αυτοδιορισμένοι" μα "νομιμοποιημένοι" από το κοινό, τους θεατές του παραλόγου, την κοινή γνώμη, ανακαλύπτουν, προωθούν και ευαισθητοποιούν γύρω από το ζήτημα του εμπορίου παιδιών. Ζουμάροντας στην οδύνη στο καλοστημένο σκηνικό του ψέματός τους, αποστρώνουν τα γεγονότα από κάθε ζωντάνια στο χρόνο και στο χώρο που αλήθεια και ψέματα παραμορφώνονται σε συμπλέγματα αβεδιάλυτα. Πίσω από τον καθρέφτη της τηλεόρασης ή των καθημερινών σχέσεων αναδύεται ο ρόλος αυτών που συνδοικούν τον κόσμο. Τα τελευταία γεγονότα αύξησαν για άλλη μια φορά τα κέρδη τους (από διαφημίσεις κ.λπ.), αλλά πολύ περισσότερο αυξήσανε το κύρος τους (ως ένα σημείο βέβαια) σαν αυτούς που τολμούν να καταγγέλλουν τα άσχημα του συστήματος, σαν τους υπότες της σταυροφορίας ενάντια σε κάθε κοινωνική αδικία. Αυτοί που τόσο απροκάλυπτα εμπορεύονται την ανθρώπινη σάρκα σε κάθε διαφήμιση, σε κάθε "Chiao Antenna" και "Μπράβο Ρούλα" τολμάνε να κατηγορούν κάποιους αγωνιστές! Είναι λογική της κυριαρχίας να καταγγέλλει το αποσπασματικό και να αφήνει ανέγγιχτο το πραγματικό πρόβλημα. Τι είναι και που οφείλεται η βαρβαρό-

τητα.

Τα εγκλήματα της εξουσίας επάνω στην ανθρωπότητα, οι γενοκτονίες των κυρίαρχων ακόμα και επάνω στα παιδιά δεν σταμάτησαν ποτέ. Για πρώτη φορά όμως ένας επαίσχυντος κόσμος δεν προσπαθεί απλά να καθαγιάσει τα εγκλήματά του αλλά με περισσή θρασύτητα τα καταγγέλλει σαν ένα πταίσματάκι, σαν μία μικρή ανωμαλία της εξέλιξης, σαν ένα μικρό λάθος ενός αγγελικού κόσμου.

Δεν ξεχνούμε ότι η γενοκτονία των παιδιών (και όχι μόνο) συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό. Ο αστικός κόσμος είναι ταξικός και εξολοθρεύει με χίλιους τρόπους και τεχνικές τους υπηκόους των αφεντικών και του κράτους. Κανένα παιδί πλούσιου ή εξουσιαστή δεν πουλήθηκε από το βρεφοκομείο της Θεσσαλονίκης. Τα παιδιά των φτωχών, των ανύπαντων μητέρων των αριστερών, εξαφανίστηκαν με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που οι φτωχοί, οι ανύπα-

ντρες μητέρες και οι αριστεροί εξαφανίστηκαν και χτυπήθηκαν από τους κύριάρχους.

Κρατώντας από την παιδικότητα τη φαντασία, το όνειρο και τη διάθεση για επικοινωνία συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια σε κράτος, εξουσία και εμπόρευμα. Δε θέλουμε να είμαστε αντικείμενο κανενός.

... κι αν ακόμα δεν είναι αυτοί ο Συναγερμένος, θα έλθουν παιδιά πέντε και έξι χρονών και έφηβοι δεκατριών που θα είναι προορισμένοι για το Νέο Λόγο. Απλά για το Λόγο Για λέξεις που ποτέ δεν διαπράχθηκαν, για νοήματα που ποτέ δεν αρμολογήθηκαν, για εικόνες που ποτέ δεν μιλήθηκαν. Φοβηθείτε τους

Γ. Χειμωνάς.

A.K.

ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΑΣΥΛΟ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε το παρακάτω κείμενο-απάντηση στο άρθρο που δημοσιεύτηκε στο φύλλο 6 της εφημερίδας για το άσυλο ("Ασύλου Σπάθη")

1 Ο Οργουέλ έλεγε πως "σε μία εποχή καθολικής εξαχρείωσης το να λές την αλήθεια είναι πράξη επαναστατική". Για να την πεις όμως και να τη ρίξεις στη μάχη ενάντια στις κυρίαρχες "αλήθειες", πρέπει να τη γνωρίζεις. Αυτό εξαρτάται από το γνωστικό σου δυναμικό, την κριτική σου ικανότητα και κυρίως από την απάλλαγή σου από την ιδεολογική προσήλωση, που πολλές φορές αντιστρέφει την πραγματικότητα (για να ταϊριάζει μ' αυτό που πιστεύεις). Ετσι εν έτι 1995 κάποιοι που ασχολούνται με την κοινωνική απελευθέρωση απαντούν στη συκοφαντία των ΜΜΕ, του κράτους, με την "αυτοσυκοφάντηση" και αντί να προβοκάρον τον εχθρό, προβοκάρον τον ίδιο τους τον εαυτό: "...σας χαρίζουμε το άσυλο σας..."

2 Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, πρυτάνεις, αρχιμπατσό μοιρολογούν για τα επεισόδια βίας που συμβαίνουν δίπλα στους πανεπιστημιακούς χώρους, στο κέντρο της Αθήνας. Καταβάλουν μια προσπάθεια, να περάσουν στην κοινωνία (και στην πανεπιστημιακή) την άποψη πως πρέπει να καταργηθεί το άσυλο. Ένα τμήμα από αυτούς - οι "προοδευτικοί" - φαί-

νεται να το υπερασπίζονται, ενάντια στους "γνώστους - αγνώστους" που το παραβιάζουν. Δεν στηρίζουν όμως το άσυλο σαν "κοινωνικό" αλλά σαν πανεπιστημιακό (αυτονομία της διδασκαλίας!!!), έτσι ώστε να επιτυγχάνεται η αναγκαία συναίνεση, για την αλλοίωση του χαρακτήρα του και την πραγματική παραβίαση του.

3 Το Πανεπιστημιακό άσυλο δεν ανήκει μόνο στους διδάσκοντες και τους φοιτητές. Οι αναρχικοί που πραγματοποιούν μέσα στις "γνώστες" αίθουσες τις μαζώξεις τους, τις καταλήψεις, τη βίαιη αντιδραστική τους στην κρατική βία το ξέρουν καλά. Πίσω από τους καλοστημένους μύθους που στήνονται, από όλες τις πλευρές, προβάλλει η πραγματικότητα με τα πόδια κάτω και το κεφάλι ψηλά: Το άσυλο (μέχρι τώρα) ήταν ένα μέσο που χρησιμοποίησε η κοινωνία ενάντια στο κράτος.

4 Το άσυλο είναι ένα δημιούργημα της "δημοκρατίας" αλλά και δημιούργημα του κινήματος για την κοινωνική απελευθέρωση. Μια εκτονωτική παραχώρηση αλλά και μια κατάκτηση μίας "απομακρυσμένης ζώνης". Όσοι ηθικολογούν και βλέπουν μόνο μαύρο ή άσπρο, όσοι δεν μπορούν να δουν διαλεκτικά τις μάχες που δόθηκαν στην ιστορία για τις παραχωρήσεις - κατακτήσεις, φτάνουν σε σημείο να αρνηθούν την ίδια τους τη ζωή, την ιστορία, τα εργα-

λεία, τα "απαραίτητα" που μεταχειρίζονται.

5 Η ριζοσπαστικοποίηση μεγάλων τμημάτων του φοιτητικού κόσμου απ' την εποχή της χούντας έχει αφήσει ως και στις μέρες μας μία ισχυρή μειοψηφία φοιτητών (ακροαριστερών, αντιεξουσιαστών), που έχουν ανοιχτά αυτιά στο λόγο και την πράξη οργανώσεων και ομάδων που είναι ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος. Επικοινωνία, αμοιβαία κατανόηση, αν όχι συνεννόηση, μ' αυτούς είναι αναγκαία.

6 Οι βασιλιάδες με τη λογική του "διαίρει και βασίλευε", προσπαθούν να απομονώσουν, να γκετοποιήσουν, να περιθωριοποιήσουν. Πετούν το δόλωμα: η "κλασική φοιτητική φιγούρα": η "φοιτητική εξέγερση του '73", ο "αμφισβητίας", οι "νεαροί". Κάποιοι τσιμπούν και χτίζουν καινούργιους κοινωνικούς τοίχους: "μαλάκες φοιτητές", "μαλάκες εργάτες" κλπ, δίπλα στους ιδεολογικούς τοίχους: "αριστεριστές", "αναρχικοί", κλπ. Και μάλιστα σε μια εποχή που η ιστορία χαμογελάει ξανά γεμάτη ζωντάνια (αν και διαδόσανε οι κυρίαρχοι τη φήμη ότι τελείωσε), ενώ τα μοντέλα του παρελθόντος στην αριστερά και ο σχεταρισμός καταρρέουν.

7 Οι επικίνδυνες ιδέες για την εξουσία δεν μπορούν να γεννηθούν

στα ιδεολογικά θερμοκήπια αλλά στους κοινωνικούς χώρους και το "άσυλο" προσφέρει κάποια επαφή με τον σχετικά προνομιακό φοιτητικό χώρο. Μπορεί τον μέσο όρο των φοιτητών να μη το νοιάζει ο μπάτσος στην σχολή του, αλλά τις ριζοσπαστικές φοιτητικές (και εξωφοιτητικές) μειοψηφίες τις νοιάζει και το "έχουν αποδείξει με τις αντιδράσεις τους, όσες φορές παραβιάστηκε. Πράξεις δε γίνονται μόνο στους δρόμους της οργής ούτε με την άρνηση κάθε είδους πολιτικής.

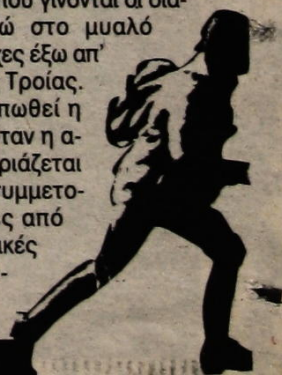
8 Στην εποχή των σύγχρονων μαθηματικών και του πετάγματος της ανατρεπτικής πεταλούδας σε κάποιες γωνίες του πλανήτη, ο πολιτικός πρωτογονισμός ανάγει τα πάντα στην απλή αριθμητική. "Με 50 φοβισμένους καταληψίες το άσυλο θα αρθεί έτσι και αλλιώς" μας λένε οι κάτοχοι των αριθμητρίων. Τα γεγονότα όμως (με 2-3 εξαιρέσεις που επιβεβαίωσαν τον κανόνα) τους διαψεύδουν κατηγορηματικά. Εξαρτάται φυσικά κυρίως απ' τις εξωτερικές πραγματικές συνθήκες και δεν είναι σωστό να τσουβαλιάζουμε, για να μετρήσουμε ανόμιες καταστάσεις. Δεν μπορούμε όμως να φανταστούμε 2000 εξαγριωμένους, μάχες σώμα με σώμα, αίμα, κούγκι, θυσίες και πρωτοχριστιανούς. Του Αύγουστο του '94 παραβιάστηκε το άσυλο, γιατί δεν είναι μόνο το "εμείς" και οι "μπάτσοι" (άντε και τα "ΜΜΕ") αλλά και η κοινωνία (ακόμα και του "χώ-

ρου"), που εκείνο τον καιρό έκανε η-λιωθεραπεία. Η ύπαρξη του ασύλου βοήθησε πολλές φορές (Νοέμβρης '85, Γενάρης '90, Γενάρης '91) να φύγει ο φόβος και να μεταμορφωθούν οι φοβισμένοι.

9 Αν για κάποιους δεν αξίζει να υπερασπιστούν το άσυλο τουλάχιστον να μην πολεμούν όσους ενδιαφέρονται γι' αυτό και το εντάσσουν στην πρακτική τους. Γιατί αφήνοντας τα αριθμητάρια, και πιάνοντας τη ζυγαριά των κερδών και των απωλειών, το βλέπουν σαν ένα εμπόδιο για την κρατική καταστολή.

Η σοβαρότητα του πολιτικού πλαισίου, ο ακτιβισμός και ο αυθορμητισμός που τον στηρίζει είναι (όσο δεν υπολογίζεται η κοινωνία, η ιστορία, η συγκυρία, όσο δεν επιδιώκεται να κοινωνικοποιηθεί η αντι-βία) μόνο στο μυαλό ορισμένων, όπως συμβαίνει συχνά συλληφθέντες να είναι απλά και μόνο τυχαία περαστικοί απ' τους δρόμους που γίνονται οι διαδηλώσεις, ενώ στο μυαλό τους έχουν μάχες έξω απ' το κάστρο της Τροίας. Πως να διατυπωθεί η αξιοπρέπεια, όταν η αντίσταση λογαριάζεται κυρίως στην συμμετοχή, σε χαμένες από χέρι, στρατιωτικές αντιπαραθέσεις;

Γ.Γ.

Ένα κίνημα αυτοδιεύθυνσης;

ΤΟ ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ στον κόπο των απαντήσεων της πρόσφατης κουβέντας που έγινε στην Alessandria: "Ριψοκινδυνότητα της αυτοδιεύθυνσης" δεν είναι στους δικούς μας σκοπούς. Παίρνω το λόγο για λίγο, για να δηλώσω κάποιες αντιδράσεις που κατευθύνονται αντίθετα διαμέσου του πυρήνα εκείνης της υπόθεσης του αυτοδιευθυνόμενου κινήματος που

διεκδικεί να δείξει πως υπάρχει στην πράξη. Σκέφτομαι ότι αυτό το κίνημα δεν υπάρχει ή καλύτερα, ότι μέσα στα όρια στα οποία κάποιο μέρος του υπάρχει, θα υπάρχουν ίχνη του, έστω και εμβρυακά, αυτά θα ήταν η ακριβής αντίθεση κάθε δυνατής μορφής της αυτοδιεύθυνσης. Είναι βέβαια ένα θέμα, μία πρόταση προς ανάπτυξη που γενικά θα μπορεί να φαίνεται μία αυθαίρετη σύλληψη, μα δε θα είναι πιά μετά από μία μικρή ανάπτυξη.

Δεν φτάνει να κτίσουμε μία δομή παραγωγική, όπως αυτή θα ήταν, από ένα κατελιγμένο σπίτι σε ένα ελευθεριακό σχο-

λείο, από μία εναλλακτική τράπεζα σε ένα συνεταιρισμό προϊόντων και υπηρεσιών, ως εκδοτική ή μουσική αυτοπαραγωγή. Χρειάζεται επίσης και άτομα μέσα σ' αυτές τις δομές, τουλάχιστον ένας εμβαθυμένος ελευθεριακός, αν όχι μόνο ένας αναρχικός ή επαναστάτης. Και αυτή η βάση η ουσιώδης δεν μπορεί να ταυτίζεται με μία διευκρίνιση του κύριου ή του συμβόλου. Με άλλα λόγια δεν φτάνει που ένα αναρχικό κέντρο ονομάζεται αναρχικό ή βάσει έξω τη μαύρη σημαία της αναρχίας, για να είναι τέτοιο. Χρειάζονται τουλάχιστον άλλα δύο στοιχεία:

Πρώτο, ότι η πρακτική, διαμέσου της οποίας εκείνη η δομή προσανατολίζεται, να είναι πραγματικά αναρχική, που σημαίνει αντίθετη στην εξουσία, αμείωτα κατευθυνόμενη να επιτεθεί ακόμη και στην τελευταία μορφή της. Δεύτερο, ότι να είναι απομακρυσμένη από την εξουσία, απομακρυσμένη με τρόπο αποφασιστικό, δηλαδή ότι δε συμφωνεί με αυτό το τελευταίο, δηλ. στον τρόπο να δέχεται χρηματοδοτήσεις, διευκολύνσεις, καταστατικά ή άλλα.

Δε συντηρείται μία τέτοια δομή από ασήμαντο ζήτημα. Δε συζητάμε για το φύλλο των αγέλων, αλλά για ένα πράγμα πρακτικό. Αν μία δομή μπαίνει σε αντίθεση με τους θεσμούς που την αντιμετωπίζουν, δε θα μπορεί να τεθεί σε συμφωνία μ'

αυτούς. Και αν τίθεται σε συμφωνία, παύει να μπαίνει σε αντίθεση, άρα να είναι επαναστατική και άρα αναρχική. Την ίδια αξία λόγου έχουμε για το εσωτερικό, υποθετικό αλλά όχι πραγματικό, αυτοδιευθυνόμενο κίνημα.

Αλλά σε τι πράγμα στέκεται αυτή η θέση; Στέκεται πάνω σ' ένα φαινόμενο πολιτικό που γίνεται κάθε μέρα και πιο σαφές. Η εξουσία δεν έχει ανάγκη μόνο από υπηρεσίες εξουτελιστικές (ταπεινωτικές) και καταπιεστικές, αλλά επίσης από άτομα που σκεπτόμενα ελεύθερα συνεισφέρουν, συχνά χωρίς να το ξέρουν ή να το θέλουν, στο να ανοιχτεί (προαχθεί) η διαχείριση του δημόσιου προβλήματος.

Σκεφτείτε στην απαραίτητη λειτουργία που σήμερα αναπτύσσουν οι σύλλογοι των εθελοντών. Ετσι, γίνεται πάντα πιο ευρεία η περιοχή του δυνατού και του χρήσιμου, σε χρόνους της διατήρησης και της διαχείρισης των ισορροπιών της εξουσίας, των δομών που συμφωνούνται με τους θεσμούς για να κάνουν τη δική τους εναλλακτική κουβέντα και κριτική. Αυτή τη στιγμή κατά την οποία αυτά τα ενδιαφέροντα της εξουσίας θα έπρεπε να αλλάζουν, ή την στιγμή κατά την οποία η πρακτική δράση των αυτοδιευθυνόμενων δομών θα έπρεπε να γίνει πραγματικά επικίνδυνη, όλες οι συμφωνίες θα πηδούσαν στο πραγ-

ματοποιούμενο πολιτικό και θα επιστρεφόταν στο εσωτερικό, διαμέσου της καταστολής περισσότερο άσχημο: τελευταία κάρτα και τελευταία θεά.

Και με τι πράγμα θα "μάχονταν, ενάντιοι σε μία επιδείνωση της καταστολής, σύντροφοι όλοι από χρόνια από το να συζητούν συμφωνίες και παράλογες φαντασίες της συγκατοίκησης;

Καλή διαφορά είναι τελικά το σχέδιο εκείνων των διευθυνόμενων δομών από τις διάφορες φράξιες των μαρξιστών ή των όχι μαρξιστών, που σκεπάζονται με την ετικέτα των "αυτόνομων". Εδώ, η γνωριμία με τους θεσμούς και ο ανοιχτός διάλογος ή ο προγραμματισμένος μ' αυτούς, απαντά σε μία στρατηγική του μέτριου και του μακρού χρόνου. Στρατηγική, πρώτα απ' όλα, πολιτική και της διείσδυσης μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα, στρατηγική που (όχι όλες οι τρελούτσικες θεωρητικές που θέλουμε) έχει το λιγότερο την αξία να είναι συνεπής με το αντικειμενικό που θέλει να πετύχει (για πόσο αυτό θα ήταν για όλα γνωστό - διαδομένο): άρα δηλ. η κυριότητα και η διαχείριση της πολιτικής εξουσίας.

Αλλά οι αναρχικοί τι σχέση έχουν, τι πράγμα βλέπουν σ' αυτού του τύπου τη στρατηγική; (πηγή: *Canenero* no 1 28/10/94 άρθρο *Alfredo Bonanno*).

ΠΕΡΟΥ: ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΠΑΤΡΙΔΑ!

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ζούμε ένα κλίμα αβεβαιότητας και παραπληροφόρησης των Μ.Μ.Ε. σχετικά με συμπλοκές ανάμεσα στους στρατούς του Περού και του Ισημερινού. Εχουν παρελάσει από το μέτωπο ο Φουτζιμόρι, διάφοροι πολιτικοί, στρατιωτικοί, ακόμα και συνδικαλιστές με το πατριωτικό τους παραλήρημα και το "κάλεσμα για την υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας". Αλλά πέρα από αυτό το τσίρκο, τι συμβαίνει στην πραγματικότητα; Η αλήθεια είναι ότι το μόνο που επιδιώκουν τα Μ.Μ.Ε. οι κυβερνήσεις και οι αστοί του Περού και του Ισημερινού είναι ένα προπέτασμα καπνού για να καλύψουν την πολιτική αποτυχία, τη δική τους και των συνεργατών τους. Γι' αυτό το λόγο καταφεύγουν σ' ένα παλιό κόλπο, τον πόλεμο.

Όπως πάντα, οι εργαζόμενοι είμαστε οι πρώτοι που θα κληθούμε στο σφαγείο, στο όνομα της πατρίδας. Αλλά τι είναι η πατρίδα; Τι μας έχει προσφέρει ώστε να δώσουμε τη ζωή μας γι' αυτήν; Εμείς οι αντιεξουσιαστές απαντάμε ότι το μόνο που μας έχει προσφέρει είναι ανεργία, πείνα, αθλιότητα, φυματίωση και καταστολή όποτε βγαίνουμε στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούμε.

Αυτό ήταν και θα είναι η πατρίδα για τους εργαζόμενους: εκμετάλλευση, αθλιότητα, καταστολή. Τους εργαζόμενους στον Ισημερινό, στη Χιλή, στην Κολομβία, στη Βραζιλία τους εκμεταλλεύονται όπως εμάς και γι' αυτό είναι αδελφία μας στους αγώνες και τα βάσανα. Οι κυβερνήσεις όμως διαδίδουν το βλακώδη εθνικισμό ώστε οι προλετάριοι να πάρουμε τα όπλα ο ένας ενάντια στον άλλο, αντί να επιτεθούμε σαν τάξη ενάντια στους εκμεταλλευτές μας.

Για όλα αυτά σύντροφε εργάτη, φοιτητή, μετανάστη, η πατρίδα και ο εθνικισμός δεν είναι παρά ψέματα που οι αιώνιοι εκμεταλλευτές του λαού χρησιμοποιούν για να μας διαχωρίσουν από τα αδελφία μας, τους εργαζόμενους των άλλων χωρών. Γιατί ξέρουν καλά ότι μόνο έτσι μπορούν να μας κρατήσουν υποταγμένους. Δε θα τους κάνουμε τη χάρη!

ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ Η ΠΑΛΗ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΗ! ΖΗΤΩ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ!

"Προλεταριακή Αυτονομία", Λίμα, Περού (πηγή: *CNT* no 178, Απρίλης 1995).

Ν. Αφρική: Λευκό αφεντικό, μαύρο αφεντικό no 2

Στο 6ο φύλλο του "ΑΛΦΑ" με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου προεδρίας Μαντέλα, υπήρχε ένα άρθρο στηριγμένο σε στοιχεία που περιέχονταν σε γράμμα συντρόφων αναρχικών από την Ν. Αφρική που αποκάλυπτε τη διαιώνιση της εξαθλίωσης για τη μαύρη πλειοψηφία και το σχηματισμό μιας νέας μαύρης ολιγαρχίας στο πλευρό των ρατσιστικών γουρουινών του παρελθόντος. Στην Ελευθεροτυπία της 11 Μάη διαβάσαμε δηλώσεις μαύρων επιχειρηματιών της Ν. Αφρικής που διαμαρτύρονται γιατί δεν έχουν ίσα δικαιώματα στην εκμετάλλευση των Νοτιοαφρικανών

προλετάρων!

Ο προσωπικός γιατρός του Μαντέλα και πρωτεργάτης κάποτε κινητοποιήσεων ενάντια στο Απαρτχάιντ, ο Ντχάτο Μολάνα είναι τώρα κορυφαίο στέλεχος του New Africa Investiendo και έχει σκοπό να διασπάσει λεία την κυριαρχία των λευκών στο χώρο των επιχειρήσεων. Ο Μολάνα δηλώνει με παράπονο ότι στο παρελθόν "καπιταλιστής ήταν μια χυδαία λέξη, σαν βρισιά, γιατί πάντα γινόνταν ένας νοερός συσχετισμός με το καθεστώς των λευκών". Οι νέοι μαύροι επιχειρηματίες θέλουν τώρα να δώσουν νέο αέρα στη λέξη καπιταλιστής... Όλα αυτά σε μια χώρα όπου μόνο το 31% των μαύρων έχουν στην κατοικία τους ηλεκτρικό ρεύμα και μόνο το 27% τρεχούμενο νερό, ενώ την ίδια μέρα που οι μαύροι γιάπις κλαίγονταν για την αρνητική χροιά της λέξης καπιταλιστής, 105 εργάτες έχαναν τη ζωή τους σε ένα χρυσωρυχείο 150 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά του Γιοχάνεσμπουργκ. Σύμφωνα με τις επίσης-

μερ-στα-τι-στι-κές-κά-θε-χρόνο-σκοτώ-νον-ται-700-άτο-μα-στα-έγκατα-της-Νοτιοαφρικανικής-γης-στην-προσπάθεια-εξόρυξης-του-ορυκτού-πλούτου-τόσο-για-τα-λευκά-όσο-και-για-τα-μαύρα-γου-ρούνια. Όταν ο ρατσιστής Ντε Κλέρκ επισκέφθηκε την Αθήνα, ο αντιεξουσιαστικός χώρος του υποδέχτηκε με τον τρόπο που του άξιζε. Η ίδια τιμή περιμένει και τον πρόεδρο Μαντέλα...

Παγκόσμια έκθεση θανάτου

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΜΑΡΤΗ πραγματοποιήθηκε στο Αμπού Ντάμπι, πρωτεύουσα των Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων, η παγκόσμια έκθεση οπλικών συστημάτων, η εμποροπανήγυρη του θανάτου. Παρέστησαν μεγαλέμποροι οπλικών συστημάτων, υπουργοί "άμυνας" και επαγγελματίες της βίας. Τα τελευταία μοντέλα πυραύλων εδάφους - αέρος παρουσιάστηκαν συνοδεία ακτινών λέιζερ, τα πιο σύγχρονα βομβαρδιστικά με τη διακριτική μουσική υπόκρουση του Βέρντι και του Βιβάλντι. Μια εκδήλωση γεμάτη επισημότητα, προορισμένη για τους προστάτες της παγκόσμιας ειρήνης, γι' αυτούς που αγοράζουν όπλα μόνο γι' αμυντικούς λόγους. Στην έκθεση παρουσιάστηκαν τα καλά όπλα, αυτά που προφυλάσσουν την ανθρωπιστική βοήθεια, που δημιουργούν θέσεις εργασίας για τους φτωχούς εργάτες της δύσης και μάχονται ενάντια στην πείνα και το θάνατο στον τρίτο κόσμο. Όλα υπό της επίβλεψη των φωτισμένων επιστημόνων του τέλους του αιώνα μας, που πλέον προσφέρουν την ανθρώπινη σάρκα βορά στα κανόνια μέσα από υπερσύγχρονα συστήματα τηλεχειρισμού, με ακτίνες λέιζερ ή υπέρηχους, ανάλογα με την οικονομική επιφάνεια του πελάτη.

Φακέλωμα ομοφυλόφιλων στις ΗΠΑ

Η ομοφυλοφιλία είναι παράνομη στην πολιτεία Μοντάνα των ΗΠΑ. Πρόσφατα, ψηφίστηκε διάταξη που ορίζει ότι η ομοφυλοφιλία, όπως ο φόνος και ο βιασμός, είναι αδικημά για το οποίο, όποιος καταδικάζεται, θα καταγράφεται σε καταλόγους και θα επιτηρείται εφ' όρου ζωής. Η πρόταση νόμου ψηφίστηκε στη γερουσία με πλειοψηφία 32 προς 18. Ο εισηγητής Al Bishop, δήλωσε ότι θεωρεί την ομοφυλοφιλία χειρότερο έγκλημα από το βιασμό! (πηγή: *Industrial Worker*, Μάης 1995)

Περιπλάνηση στις στάχτες μιας παγκόσμιας πυρκαγιάς

ΛΙΓΑ ΧΡΟΝΙΑ μετά τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου, μια γενικευμένη ανταρσία έμελλε να τριέξει τα θεμέλια των μεταπολεμικών κυριαρχικών συστημάτων, έμοιαζε παράδοξο γιατί οι νικητές του πολέμου, προετοίμαζαν ένα παγίωμένο μεταπολεμικό status, πλήρως ελεγχόμενο. Η Γιάλτα, η ατομική βόμβα, ο ψυχρός πόλεμος και ο διαστημικός ανταγωνισμός έμοιαζε να αποκλείουν κάθε κίνηση αμφισβήτησης της ολοκληρωτικής τους ηγεμονίας. Αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου έχτιζαν με μεθοδικότητα τα νέα συστήματα της υπερπαραγωγής και της κατανάλωσης στη Δύση, ενώ στην Ανατολή εδραιώναν το λεγόμενο σοσιαλιστικό σύστημά τους.

Η τεράστια βιομηχανική ανάπτυξη ωθούσε σε εκτεταμένες αλλαγές σε κοινωνικό επίπεδο (εξειδικευμένη εργασία, καταμερισμός της εργασίας, ανύψωση του βιοτικού επιπέδου, την εξασφάλιση της επιβίωσης, αλλαγή του ρόλου της εκπαίδευσης κ.λ.π.), αντίθετα όμως τα πολιτικά συστήματα επέμεναν να ασκούν την εξουσία μονοσήμαντα και άκαμπτα. Αρνούνταν πεισματικά οποιονδήποτε εκσυγχρονισμό, θεωρώντας τον αμφισβήτηση της κυριαρχίας τους και της ομαλής εξέλιξης των συστημάτων τους.

Και ενώ η κατάσταση απαιτούσε επείγοντως λύσεις, οι κυρίαρχες δυνάμεις επέμεναν αρρωστημένα στη μακαριότητα της αδιαμφισβήτητης ηγεμονίας τους. Από την άλλη πλευρά, της κοινωνίας, άλλοτε ευδιάκριτα και άλλοτε υπόγεια η κυοφορία εξέλλισόταν, ο ΜΑΗΣ απλώς την επισφράγιζε.

Σ' αυτό το σημείο αξίζει να σταθούμε σε δύο κομβικά γεγονότα για την κατανόηση των τότε γεγονότων αλλά και τον επηρεασμό των μετέπειτα εξελίξεων.

Πρώτον: Ο ΜΑΗΣ ήταν η καμπί μιας παγκόσμιας απάντησης ξεπεράσματος της παγίωσης που επιφύλασαν οι κυρίαρχες δυνάμεις σε οικουμενικό επίπεδο. Ο ΜΑΗΣ της Γαλλίας προβάλλεται ιδιαίτερα, ακριβώς για να συσκοτιστεί αυτή η πλευρά. Αν ο ΜΑΗΣ της Γαλλίας συντελέστηκε το 1968 δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η δεκαετία '60-'70

ήταν η παγκόσμια πυρκαγιά. Η γιγάντια εξάπλωση των εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων αλλά και ο άσβεστος πόλεμος στο Βιετνάμ, με τις αλληπάλληλες επεμβάσεις (Γάλλοι, Αμερικάνοι), Κούβα, Λατινική Αμερική, δήλωναν ξεκάθαρα πως ο πόλεμος δεν τελείωσε ποτέ, όμως μεταποτίστηκαν οι αντιθέσεις και αναζωπυρώθηκαν ενάντια στις συμφωνίες των μεγάλων δυνάμεων της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα επειδή μετουσιώστηκαν σε κινήματα διεκδίκησης κρατικής οντότητας είχαν δύο δρόμους να διαλέξουν: ή την πλήρη χειραφέτηση, άρα την αναίρεση της κρατικιστικής ιδέας ή την επιλογή ενός απο τους δύο ηγεμόνες του ψυχρού πολέμου. Επειδή όμως απο τη μία η εξέγερση τους ήταν ενάντια στις αποικιοκρατικές δυνάμεις που εκφράζονταν απο τη Δύση, απο την άλλη η ριζοσπαστικότητα της εξέγερσης τους έφερνε πιο κοντά και σε ιδεολογικό επίπεδο με τις ιδέες τους "σοσιαλιστικού" πόλου, τελικά απλώς διάλεξαν αφεντικό.

Και δεύτερον: Η κρίση συμπεριλάμβανε και την ίδια την κυριαρχία. Σε μερικές περιπτώσεις με τη δυναμική διεκδίκησης εκσυγχρονισμών του κράτους (Ουγγαρία '56, Τσεχοσλαβία '68), στην περίπτωση της Κίνας με την επιστροφή στις ρίζες διαμέσου ενός μίγματος κομφουκιανικής παράδοσης σε κομμουνιστική εκδοχή (βλ. πολιτιστική επανάσταση) επανέφεραν πειστικά το θέμα της φύσης αυτών των καθεστώτων. Στη Δύση η βιομηχανική ανάπτυξη και η καταναλωτική διαβίωση ξεπέρασαν τα όρια τους, καταρακώνοντας τις ίδιες τις αξίες που επικαλούνταν (δημοκρατία, δικαίωμα στη μόρφωση, ίσες ευκαιρίες κ.λ.π.). Στη Γαλλία συμπυκνώθηκε το σύνολο των αιτημάτων και των ιδεών για μία άλλη προοπτική των κοινωνιών της καταναλωτικής αφθονίας. Το κλίμα όμως ήταν γενικευμένο και υπαρκτό σε μεγάλο βαθμό σε όλες τις χώρες της Ευρώπης αλλά και στην Αμερική. Οι πιο ακραίες εκδοχές καπιταλιστικής κυριαρχίας κατέρρευσαν κάτω απο την αδυναμία εκσυγχρονισμού τους, τέτοιες περιπτώσεις ή-

ταν οι χούντες στην Ελλάδα, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Οι υπόλοιπες αναγκάστηκαν να εκσυγχρονίσουν τη φύση των καθεστώτων τους, αφομοιώνοντας σε πολλές περιπτώσεις αιτήματα που προκάλεσαν την αμφισβήτησή τους, π.χ. γυναικεία χειραφέτηση, ποιότητα ζωής, συμμετοχικοί θεσμοί κ.λ.π.

Κάτω απο αυτό το πρίσμα πρέπει να εξετάσουμε και την ήττα των εξεγέρσεων του ΜΑΗ και ιδιαίτερα του ΜΑΗ στη Γαλλία. Για τους αναρχικούς και τους καταστασιακούς η ήττα ήταν προδιαγεγραμμένη όσο η επανάσταση δεν περνούσε στην καθημερινή ζωή. Όσο παρατεινόταν οι μορφές αγώνα σε απεργίες και καταλήψεις δημιουργούσαν στασιμότητα και περιχαράκωναν το κίνημα σε εκφυλιστική άμυνα. Αντί να πραγματώνεται η επανάσταση, να επεκτείνεται και να παίρνει υπόσταση

απο τα οδοφράγματα στα εργοστασιακά συμβούλια σε μία πρώτη φάση και στην ολοένα εκτεταμένη πραγμάτωση στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων, εξαντλούνταν σε μονότονες διαδικασιολογίες και επανάληψη ενεργειών.

Στο σημείο που είχε φτάσει η εξέγερση γίνονταν φανερό οι επιδιώξεις των δυνάμεων που συμμετείχαν σ' αυτήν. Οι αριστεριστές μη μπορώντας να ξεπεράσουν τον εαυτό τους, επέμεναν στην επιβεβαίωση του ιδεολογικού τους μικρόκοσμου, εξαντλούμενοι σε μηχανιστικές λογικές και σε πολιτικάντικους χειρισμούς. Στάθηκαν ανίκανοι να δουν ότι καθεστωτικές δυνάμεις απο τη δεξιά ως την αριστερά συμπαρατάσσονταν απέναντι στην εξέγερση, η κοινοβουλευτική αριστερά ενδιαφερόταν το πολύ - πολύ για τα πολιτικά οφέλη που θα αποκόμιζε απο μία α-

Όπως σ' όλες τις εξεγέρσεις έτσι και σ' αυτές του ΜΑΗ του '68 εμφανίστηκαν τα φαινόμενα του καριερισμού και της εξαργύρωσης, ίσως πιο έντονα και πιο ξεκάθαρα απο κάθε άλλη φορά. Μετά το ουσιαστικό τέλος των εξεγέρσεων ήρθαν στην επιφάνεια μαζί με τα υπολείμματα των οδοφραγμάτων, "καριερίστες" επαναστάτες, που παρόλο ότι πολλοί απ' αυτούς συμμετείχαν ενεργά στις τότε διαδικασίες, απαρνήθηκαν τα οράματά τους, ακολούθησαν ένα τελείως διαφορετικό δρόμο, συμβιβασμού και αλλοτρίωσης, ενώ οι χυδαιότεροι απ' αυτούς δηλώνουν "συνεχίζω να δουλεύω για την κοινωνική επανάσταση, αλλά με διαφορετικό τρόπο".

Προσπαθώντας να κάνουμε μία πρώτη ερμηνεία τέτοιων φαινομένων θα μπορούσαμε να πούμε πως δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η προσωποποίηση των βαθύτερων αδυναμιών των κινήσεων της εποχής. Η ανικανότητα αποτελεσματικής αντιμετώπισης των ιεραρχιών (τυπικών ή άτυπων) μέσα στα επαναστατικά κινήματα τα αποδυνάμωνε ουσιαστικά, μία και γινόταν ευκολότερη η χειραγωγήσή τους, η καταστολή τους και η εκτροπή τους σε εκτονωτικά μονοπάτια. Η έλλειψη μίας συνολικής ανατρεπτικής αντίληψης και τοποθέτησης απέναντι στην κοινωνική πραγματικότητα, τα μερικά και διαχωρισμένα αιτήματα, "αλλοτρίωθηκαν" όλο και πιο πολύ, ενώ στην πιο ολοκληρωμένα στρεβλή μορφή τους γίναν το πρόταγμα για τον εκσυγχρονισμό της εξουσίας, τα στοιχεία για τη σύνθεση του προσωπείου του σύγχρονου κράτους.

Τελειώνοντας πρέπει να πούμε πως δεν μ'εξοκλαψουρίζουμε πάνω απο τα αποκαΐδια του ΜΑΗ, όπως αρέσκονται να κάνουν οι διανοούμενοι και τα αριστεριστικά περιττώματα, όποτε το νεκρόφιλο πάθος τους, τους κάνει να νοιώσουν την ανάγκη να ξεθάψουν το πτώμα των εξεγέρσεων του ΜΑΗ και να το πετσόκοψουν για πολλοστή φορά για να το σκεπάσουν με το πέπλο της αποχαύνωσης, για νάρθουν μετά με τη βοήθεια των Μ.Μ.Ε. να οικιοποιηθούν τα γεγονότα και να εισπράξουν την πολιτική τους υπεραξία. Δεν μιλάμε για την ιστορία αλλά για μία στιγμή της που είχε παρελθόν αλλά και μέλλον.

"Ας φτύσουμε την ελεημοσύνη! Ας φτύσουμε το σκυλολόι του "διαλόγου" και τις ρυπαρές μεταρρυθμίσεις του που μόνο μερικά μαλθακά τρωκτικά μπορούν να ικανοποιήσουν. Το στάσιμο νερό των βάλτων της υποδούλωσης μας παραμονεύει, μόλις η ηρεμία επανέλθει στα πνεύματα".

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: 1. Απόσπασμα απο προκήρυξη με υπογραφή ΛΥΣΣΑ-ΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΖΕΠΟΝ. Γαλλία 1968

ναταραχή, όχι όμως και για την κατάλυση της τάξης και του συστήματος.

Οι κυρίαρχες δυνάμεις απέδειξαν ότι αντέχουν σ' οποιουδήποτε τριγμού, όταν οι δυνάμεις της αμφισβήτησης δεν φτάνουν ως το τέλος. Η εξουσία μπορεί να ελίσσεται και να οικιοποιείται τις αντιδράσεις των καταπιεζομένων προς όφελός της. Αυτό αποδείχτηκε με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο στη Γαλλία και επισφραγίστηκε με τη νίκη του δεξιού Ντε Γκωλ στις εκλογές που ακολούθησαν.

Η μουσική της ελευθερίας

ΠΟΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ μορφή μουσικής, αυτόν τον αιώνα, προήλθε αυθόρμητα από την εργατική τάξη, ήταν ακόμη συγκεκριμένα αναρχοσυνδικαλιστική και έκφραζε μια φλογερή πίστη στην επανάσταση;

...Ήταν το Τανγκό, το πολύ χλευασμένο, σαν μέρος του Χολυγουντιανού ονειρικού κόσμου των ρομαντικών στερεοτύπων του "Λατίνου Εραστή".

Στην Αργεντινή στην αλλαγή του αιώνα υπήρχε ένα μίγμα από κουλτούρες -εκεί αναμειγνύονταν η παράδοση των gaucho (καουμπόες) με ιταλούς και ισπανούς μετανάστες εργάτες, ενυσχιμένη από εργάτες απ' όλη την Ευρώπη. Το Τανγκό ήταν ένας άγριος χορός, ιδιόρρυθμα αργεντινικός, κι ένα μέσο για κοινωνική κριτική - κάτι σαν το Calypso. Κανένας κοινωνικά καταξιωμένος δεν θα σκεφτόταν να τον χορέψει (περισσότερο απ' ότι κάποτε οι Γάλλοι ευγενείς θα ανέχονταν το Καν-Καν ή η Αγγλική κοινωνία το Knees Up Mother Brown)

Παρόλο που οι αργεντινοί ιστορικοί του χορού του Τανγκό τώρα προσπαθούν να προσποιηθούν ότι δεν είχε καμία κοινωνική σημασία, μια ολόκληρη γενιά ποιητών Τανγκό (οι περισσότεροι απ' αυτούς αναρχικοί)

έγραψαν λυρικά (στοίχους) ταξικής πάλης στο Τανγκό, καθώς παιζόνταν και χορεύονταν απ' άκρη σ' άκρη στις φτωχωγειτονίες και τα ράντσα της χώρας. Κατά την διάρκεια των διαφόρων καταστολών τις πρώτες δύο δεκαετίες του αιώνα, το Τανγκό γιόρτασε τις διεκδικήσεις και τις αποτυχίες των εργατών: την Τραγική Βδομάδα του 1919 όταν ρι εργάτες πυροβολήθηκαν κατά εκατοντάδες (Τανγκό: Vasena), την βάρβαρη καταστολή της απεργίας στην Παταγωνία (βλέπε την ταινία Rebellion in Patagonia), ή το μαρτύριο του Simon Radowitzky μετά που δολοφόνησε τον αρχηγό της αστυνομίας Col. Falcon.

Πολλά διάσημα Τανγκό ήταν ανώνυμα -όπως το δημοφιλές "War on the bourgeoisie" (Πόλεμος στην μπουρζουαζία) του 1901, πολλά είναι γραμμένα από ποιητές και τραγουδιστές που από τότε έχουν γίνει γνωστοί στην Νότια Αμερική, και ξεκίνησαν από την πάλη του αργεντινικού λαού.

Παρόλο που το Τανγκό σαν εξέγερση της εργατικής τάξης ποτέ δεν εξαπλώθηκε διεθνώς, γύρω στο 1914 το πήραν κάποιοι γάλλοι καλλιτέχνες-στο κάτω κάτω της γραφής το Καν-Καν είχε γίνει αποδεκτό! - και εισήγαγαν μια στυλιζαριζμένη έκδο-

ση στα καμπαρέ και στις αίθουσες χορού, παρόλο που ακόμα θεωρούνταν "τολμηρό"...

Τότε ένας ισπανός ρεπουμπλικάνος συγγραφέας ο Blasco Ibanez έγραψε το "The Four Horsemen of the Apocalypse" (μια υπέρ της Συμμαχίας νουβέλα σχετικά μ' έναν αργεντινικό που έρχεται στο Παρίσι και προτιμάει να χορεύει Τανγκό με κυρίες παρά να κατάρχει στο στρατό -μέχρι που βλέπει το φως του και πηγαίνει και σκοτώνεται αξιοπρεπώς στο Μέτωπο!). Όπως πολλές από τις νουβέλες του Ibanez, αυτή γυρίστηκε αργότερα σε χολυγουντιανή ταινία. Το να χορεύει ο Rudolph Valentino Τανγκό σήμαινε ότι σάρωσε τον κόσμο και μεταμόρφωσε το Τανγκό σε απεικόνιση του "Λατίνου Εραστή".

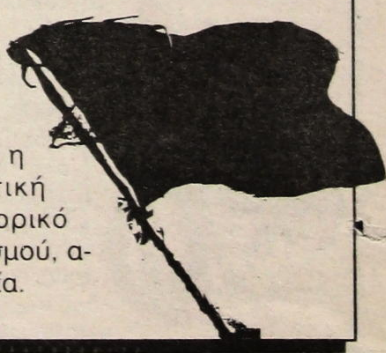
Όταν το Λονδίνο, η Νέα Υόρκη, το Παρίσι, το Βερολίνο, και πάνω απ' όλα το Χόλυγουντ, πήραν το Τανγκό, ακόμα και το κομψό Μπουένος Άϊρες υπέκυψε σ' αυτό-παρόλο που τα λυρικά είχαν φύγει, ξεπλυμένα από την παγκόσμια, εμπορική, μουσική σκηνή. Παρόλα αυτά συνέχισε να είναι, στην αρχική του μορφή και τόπο, μια μορφή κοινωνικής διαμαρτυρίας της εργατικής τάξης μέχρι την καταστολή του Peron και σε μικρότερη έκταση μέχρι σήμερα... (απο την Blackflag No 201 Νοέμβριος '90)

21 ΜΑΪΟΥ 1894 Εκτελείται στις φυλακές ο Εμίλ Ανρί.

21 ΜΑΪΟΥ 1975 Αρχίζει στη Στουτγκάρδη η μεγαλύτερη μεταπολεμική δίκη στη Γερμανία, η δίκη των μελών της RAF.

25 ΜΑΪΟΥ 1864 Αναγνώριση του δικαιώματος της απεργίας.

25 ΜΑΪΟΥ 1901 Ιδρύεται η Αναρχοσυνδικαλιστική FORA στην Αργεντινή. Ιστορικό παράδειγμα μαζικού αναρχισμού, ανάλογου της CNT στην Ισπανία.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ:

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

“Αλλά είναι λοιπόν δυνατόν το αρνητικό, που όλη του η ζωή δεν έχει άλλη αποστολή από την καταστροφή να μπορέσει να συμφωνήσει φαινομενικά με αυτό που η ενδόμυχη φύση του το υποχρεώνει να καταστρέψει; Αυτό μπορούν να το σκεφτούν μόνο εκείνοι οι άνθρωποι, οι δίχως φλόγα και δίχως ενεργητικότητα, που δεν τρέφουν καμία σοβαρή ιδέα για το θετικό και το αρνητικό.”

Μ. Μπακούνιν
“Η Αντίδραση Στη Γερμανία”

1 Στο βαθμό που σαν αναρχικοί δεν συνηθίζουμε να επιδιώκουμε σε προσωπολατρικές και σε επιμνημόσυνες δεήσεις τι νόημα μπορεί να έχει η όποια αναφορά στον Ρώσο Επαναστάτη ένα και πλέον αιώνα μετά τον θάνατό του; Το θέμα τελικά, πέρα από το δεδομένο μιας ιστορικής αναγνώρισης, είναι το τι έχει μείνει από τη ζωή και το έργο του Μ. Μπακούνιν, το πόσο ο πληθωρικός και ασυγκράτητος αναρχικός συνεχίζει, μέσα από τον τάφο του, να στοιχειώνει τις συχνά φλογισμένες νύχτες των μητροπόλεων και την αέναη πάλη του αρνητικού μέσα στη βασική κοινωνική αντίθεση...

2 Το βιβλίο, και οι θεωρητικές αναλύσεις του Μπακούνιν μπορούν το λιγότερο να χαρακτηριστούν “φτωχά” και πάντα ημιτελή. Καμιά “ολοκληρωμένη” θεωρία δεν αναπτύχθηκε, κανένα ορθολογικό και αιτιοκρατικό σχήμα δεν “αποκαλύφθηκε” για να εξηγήσει το καθετί και όλα... Είναι στο χέρι του καθενός να ερμηνεύσει “θετικά” ή “αρνητικά” αυτό το γεγονός, όπως και τις συχνές αντιφάσεις στις απόψεις και τις πρακτικές του Ρώσου αναρχικού.

Ένα όμως είναι βέβαιο: πως αν τα βιβλία έμειναν “φτωχά” και ημιτελή τα οδοφράγματα έγιναν πλουσιότερα, αν οι πιρουέτες του Μπακούνιν από τον Πруντονισμό στο Νετσάγιεφ, από τη Γαλλική επανάσταση στο Μαρξ, από τον αντιδιανοουμενισμό στον Χέγκελ κάνουν δύσκολη κάθε έννοια “Μπακουινισμού”, ο κοινωνικός πόλεμος κέρδισε ένα ακόμα σημείο αναφοράς μια ακόμα φωνή αδιαλλαξίας και πίστης σε ένα καλύτερο μέλλον για τους ανθρώπους.

3 Ο θάνατος του Χέγκελ στα 1831 απελευθέρωσε σε μεγάλο βαθμό τις ίδιες τις Χεγκελιανές αντιλήψεις από τον ασφυκτικό συντηρητισμό του “πατριάρχη της διαλεκτικής”. Ένα “νέο” φιλοσοφικό ρεύμα βρήκε τον επαναστατικό εαυτό του, μέσα στους κύκλους κυρίως των Γερμανών Διανοούμενων και αποτέλεσε τον “χώρο” της Χεγκελιανής αριστείας. Μέσα από αυτό τον “χώρο”, στο Βερολίνο, ξεπετάχτηκε ο Ρώσος αριστοκράτης Μιχαήλ Μπακούνιν.

Από εκείνο το σημείο αρχίζει η φρενιήρη επαναστατική του πορεία. Ταξιδεύει σε όλη την Ευρώπη και συνδέεται με άτομα, ομάδες και έντυπα που πε-

ρικλείουν το σύνολο σχεδόν του θολού τότε φάσματος του Ευρωπαϊκού επαναστατικού κινήματος. Παρίσι, Ελβετία, Πράγα Σαξονία.

Μέχρι τις εξεγέρσεις του 1848 ο Μπακούνιν θα αποτελέσει τη μορφή της επαναστατικής πτέρυγας των σλαβικών απελευθερωτικών κινήματων. Ένα μεγάλο μέρος των σλαβικών λαών βρίσκονταν υποδουλωμένα στην Αυστροουγγρική και στην Τσαρική αυτοκρατορία.

Αυτό ήταν αρκετό από μόνο του για να επιφέρει το πάθος και την οργή του Ρώσου: το κνούτο του Τσάρου και ο ιμπεριαλισμός των Αψβούργων είχαν ήδη διαμορφώσει ένα εκρηκτικό μείγμα στο χώρο της κεντρικής Ευρώπης και των Βαλκανίων κι ο Μπακούνιν μπήκε στο χορό. Χωρίς να αγνοούμε τον υπολάνθανοντα “πανσλαβισμό” αξίζει να σημειωθεί πως ο εθνικός (ή εθνικιστικός) χαρακτήρας της “σλαβικής απελευθέρωσης” δεν ήταν ιδιαίτερα σαφής. Η εποχή των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων ήταν ακόμα στα σπάργανα και αποτελούσε σύνθετο φαινόμενο τα κινήματα αυτά να αποκτούν ένα χαρακτήρα ευρύτερης κοινωνικής ανατροπής. Σε αυτό το πλαίσιο βρίσκουμε τον Μπακούνιν και τα επαναστατικά του κινήματα.

Οι σχέσεις του με τους Πολωνούς εμικρέδες του χαρίζουν την πρώτη του απέλαση από το Παρίσι. Ξαναγυρίζει εκεί και παίρνει μέρος στην εξέγερση. Πηγαίνει στη Δρέσδη και τον οδηγεί σε σύλληψη και θανατική καταδίκη. Όλες οι χώρες της Ευρώπης τον θέλουν για τον εαυτό τους και τελικά καταλήγει να παρθεί μια ολόκληρη δεκαετία στη Σιβηρία για να δραπετεύσει και το 1861 να βρεθεί στο Λονδίνο.

4 Η παρουσία του Μπακούνιν στο Λονδίνο σηματοδοτεί την αρχή μιας νέας περιόδου στο αναρχικό κίνημα. Εκεί θα αποκτήσει σχέσεις τόσο με τον Μαρξ όσο και με τη Ρωσική εμικράτσια. Το 1864 μετακομίζει στη Νάπολη. Το έδαφος ήταν πρόσφορο στην Ιταλία. Ο αυθορμητισμός, που αποτέλεσε ένα από τα πιο σταθερά στοιχεία της Μπακουινικής αντίληψης, βρήκε ένα ώριμο κοινωνικό χώρο, μια νεολαία αρκετά διαφορετική από το “πειθαρχημένο” προλεταριάτο του Βορρά, μια κοινωνία “έμπειρη” μετά το κίνημα του Μαντσίι αλλά και κουρασμένη από την αναποτελεσματικότητά του. Πλέον, το επαναστατικό υποκείμενο θα αναζητηθεί μέσα στην εξεγερμένη νεολαία, στη φτωχή αγροτιά στο “κουρελοπρολεταριάτο” και οι διαφορές με τον Μαρξισμό αρχίζουν να γίνονται όλο και πιο έντονες...

Είναι όμως και η εποχή που το πάθος του Μπακούνιν για συνωμοσίες, μυστικές οργανώσεις κλπ φτάνει στην πραγμάτωσή του. Ιδρύει την “Επαναστατική Αδελφότητα” και ζώντας πλέον στην Ελβετία ιδρύει τη “Διεθνή Σοσιαλδημοκρατική Συμμαχία”...

Στο μεταξύ η φήμη του έχει απλωθεί πανευρωπαϊκά. Γύρω από το πρόσωπο και τις πρακτικές του θα σχηματιστεί ένας κύκλος επαναστατών από τη Νότια Ευρώπη και τη Ρωσία, ένας κύκλος που θα τον αναγνωρίσει τόσο ως παράδειγμα όσο και ως ηγέτη. Το 1868 προσχωρεί στην Α’ Διεθνή και ένα χρόνο μετά συναντά τον Νετσάγιεφ.

5 Η παρουσία του Μπακούνιν στη διεθνή ήταν καταλυτική. Η εμφάνισή του έφερε μιας μεγάλης κλίμακας συσπείρωση των διάφορων τάσεων της αντιεξουσίας γύρω από το πρόσωπό του, μοιιάζοντάς τους ταυτόχρονα με την επαναστατικότητα που τόσο πολύ έλειπε από τον Πруντονισμό και τους ουτοπικούς σοσιαλιστές. Το γεγονός όμως αυτό τον έφερε από την πρώτη σχεδόν στιγμή σε ρήξη με τον Μαρξ και τους οπαδούς του. Η διάσπαση του επαναστατικού κινήματος σε αναρχικούς και Μαρξιστές είναι πλέον οριστική. Και πως θα μπορούσε να γίνει αλλιώς. Ο Μπακούνιν εκπροσώπησε την επανάσταση που πραγματώνεται απέναντι σε ένα ορθολογικό οικοδόμημα θεωρίας, ο Μπακούνιν εκπροσώπησε τη δύναμη των όπλων απέναντι στη δύναμη των γραφών, έκφρασε το μήνυμα των οδοφραγμάτων και αντιμετώπισε τις αποφάσεις των συνεδρίων...

Στο τέλος όταν οι αναρχικοί διαγράφηκαν από τη διεθνή των εργαζομένων θα διαλυθεί αφού οι Μαρξιστές απέτυχαν να την μετατρέψουν σε διεθνή των κομμουνιστικών κομμάτων. Η αναρχία όμως είχε χαράξει ήδη τα όρια και τις προοπτικές της.

6 Οι σχέσεις Μπακούνιν - Νετσάγιεφ είναι από τα πιο ενδιαφέροντα στιγμιότυπα της πορείας του Ρώσου Επαναστάτη. Ο Νετσάγιεφ, και οι αντιλήψεις που έκφρασε αναμφίβολα ταυίζονταν με μία από τις όψεις του Μπακούνιν. Ο άκρατος συνωμοτισμός, η μικρή πίστη στην αξία της ειλικρίνειας, η ολοκληρωτική προσήλωση στον σκοπό ανεξαρτήτως μέσου, το ιδεαλιστικό μίσος για την κρατική μηχανή και ο θρησκευτικός φανατισμός για την επανάσταση, είναι στοιχεία που αν όχι με την ένταση των Ρώσων μηδενιστών, ο Μπακούνιν και ο κύκλος του τα ανέδειξαν αρκετές φορές. Όμως παρά τα όποια κοινά οι διαφορές ήταν μεγάλες: από τον σουγιά και το δηλητήριο, στα οδοφράγματα και τις σφαίρες, από το σιωπηλό μίσος των συνωμοτών στην άγρια χαρά των εξεγέρσεων, από τον μαύρο άγγελό της βίας στην αστείρευτη ζωτικότητα του ακιτάτορα... Ο Μπακούνιν έπασε γρήγορα στην παγίδα του Νετσάγιεφ που σίγουρα αποδείχτηκε πιο ικανός στο χειρισμό ανθρώπων και καταστάσεων. Οι δυο τους συνεργάζονται (αν και η συμμετοχή του Μπακούνιν αμφισβητείται) στην συγγραφή της “Κατήχησης του Επαναστάτη” και θα εμπλακούν σε ένα παιχνίδι ανυπαρκτων οργανώσεων και σχεδίων (αν και κατά τη Νετσαγιεφική τακτική οργανώσεις και σχέδια θα καταλήξουν να δημιουργηθούν από το τίποτα)... Ο Μπακούνιν θα δεχτεί πολλές και βρώμικες συκοφαντίες για αυτή του τη συνεργασία. Στο τέλος θα αρνηθεί τον Νετσάγιεφ, είναι όμως αμφίβολο το κατά πόσον τον αρνήθηκε απόλυτα και στο επίπεδο των πρακτικών...

7 Ο Μπακούνιν θα πεθάνει το 1876 στην Ελβετία. Πιο πριν είχε συμμετάσχει σε άλλες δύο εξεγέρσεις στη Λυών και στη Μπώλωνα, εξεγέρσεις που γρήγορα καταστάληκαν.

Και επιστρέφουμε στο αρχικό ερώτημα: τι έχει μείνει από τον Μπακούνιν σήμερα;

Αυτό που σίγουρα έχει μείνει είναι το ατελείωτο πάθος για μια νέα κοινωνική οργάνωση, η οργή και το μίσος για κάθε εξουσιαστική δομή, πράγματα που αν και κανένας Μπακούνιν δεν τα δημιούργησε, η στάση ζωής και τα όσα έκφρασε τον φέρνουν στο προσκήνιο του επαναστατικού αγώνα.

Ίσως ακούγεται περίεργο, αλλά το να επιχειρηθεί η οποιαδήποτε κριτική σε θέσεις και απόψεις είναι εν τέλει άχρηστο. Κι αυτό γιατί, σε αντίθεση με τον Μαρξ, αυτό που χαρακτήρισε τον Μπακούνιν ήταν η πρακτική και όχι η θεωρία. Ήταν η παθιασμένη συμμετοχή σε κάθε σχεδόν Ευρωπαϊκή εξέγερση, ήταν η δύναμή του να ξεσηκώνει, ήταν η φωνή του που υψώθηκε ενάντια σε κάθε κράτος, κόμμα, εκκλησία, στρατό... Ο Μπακούνιν συμβόλιζε και συμβολίζει την πρόοδο του αρνητικού, το αέναο κάλεσμα για καταστροφή του παλιού κόσμου, που θα ανοίξει τις πύλες για την έλευση της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ελευθερίας. Και όσο η ανθρωπότητα θα υπομένει το ζυγό της εξουσίας και της εκμετάλλευσης ο Μπακούνιν θα παραμένει επίκαιρος, η μορφή του θα συνεχίζει να στοιχειώνει τις φλογισμένες νύχτες των μητροπόλεων φέρνοντας τη βασική αντίθεση όλο και πιο κοντά στο τέλος της...

ΕΚΤΟΡΑΣ

Ένα γράμμα για τον Μπακούνιν

Φίλοι του “Αλφα” σ’ άρθρο σας που αναφέρατε στην βιβλιογραφία του Μπακούνιν περνάτε το ζήτημα της διαμάχης του με το Μαρξ μ’ ένα κατ’ εξοχήν επιπόλαιο τρόπο. Επειδή ακριβώς μέσα από αυτή τη διαμάχη προκύπτουν βασικές αδυναμίες, όχι μόνο του μαρξισμού, αλλά και του αναρχισμού και μάλιστα αδυναμίες που ταλαιπωρούν τον τελευταίο μέχρι σήμερα, θεωρώ σκόπιμο ν’ αναφερθώ σ’ αυτή τη διένεξη.

Η διαμάχη Μπακούνιν και Μαρξιστών, είχε δύο σημεία αιχμής: κατά πρώτο λόγο αφορούσε το ζήτημα της εξουσίας στην μετεπαναστατική κοινωνία και αφορούσε τη μέθοδο αγώνα και τον τρόπο οργάνωσης του προλεταριάτου πριν την κοινωνική επανάσταση.

Σίγουρα πάνω στην ψευδαίσθηση του Μαρξ για την κατάρτιση της εξουσίας και του κράτους με μέσο το κράτος, ο Μπακούνιν είχε απόλυτο δίκαιο. Αλλά ο Μπακούνιν δεν διαγράφηκε από τη Διεθνή εξ’ αφορμής αυτών των θέσεων. Ο Μπακούνιν διαγράφηκε με την κατηγορία της προσπάθειας να φτιάξει μία συνωμοτική ομάδα με μια απόλυτη ιεραρχία που στην κορυφή της θα βρίσκονταν ο ίδιος με σκοπό τον έλεγχο της Διεθνούς.

Η δράση του Νετσάγιεφ και η κοινή συγγραφή με τον Μπακούνιν της “κατήχησης του επαναστάτη” είναι τα στοιχεία που επικαλείται ο Μαρξ, για τη διαγραφή του.

Ας έρθουμε τώρα στην ουσία. Ποια είναι η μέθοδος του αγώνα για τον Μπακούνιν; Με τα παρακάτω λόγια στρατολογήστε τους οπαδούς του:

“Αόρατοι καπετάνιοι στο μέσον λαϊκής τρικυμίας, οφείλουμε να τη διευθύνουμε όχι με μία ορατή εξουσία, αλλά με τη συλλογική δικτατορία όλων των συμμάχων. Δικτατορία χωρίς στέμμα, χωρίς τίτλο, χωρίς επίσημο δικαίωμα, τόσο πιο παντοδύναμη όσο δε θα έχει κανένα από τα φανερά χαρακτηριστικά της εξουσίας”. Αλλά πέρα από τα λόγια του, μας πείθουν οι πράξεις του: Επικεφαλής μεμονωμένων ομάδων συνωμοτών, επιχείρησε να κηρύξει την εξέγερση. Ο λαός θ’ ακολουθούσε, ενώ η συνωμοτική ελίτ θα διέυθυνε την επανάσταση μέχρι την οριστική καταστροφή της εξουσίας. Δέσμιος και ο ίδιος της αντίφασής του, δήλωνε ότι καλό θα είναι οι επαναστάτες να σκοτωθούν μέσα στην εξέγερση, ώστε με κανέναν τρόπο να μην ανακηρυχθούν σε νέο ηγέτες. Τ’ αποτελέσματά του είναι περισσότερα κωμικά απ’ ότι τραγικά.

Η μέθοδος του Μπακούνιν για την επανάσταση είναι ουσιαστικά η απουσία μεθόδου. Οι συνωμοτές θ’ ανάψουν τη σπίθα της εξέγερσης και ως διά μαγείας η μέρα που θα ξημερώσει θα βρει το λαό σ’ αρμονία. Γι’ αυτό τάσσεται εναντίον ενός μακροπρόθεσμου αγώνα προετοιμασίας της τάξης και η κριτική της πολιτικής που κάνει, παραμένει αψηφημένη.

Ακόμη αυτοί που θεωρήθηκαν συστατικά στοιχεία

του αναρχισμού: “η απουσία ιεραρχίας μέσα στις αναρχικές οργανώσεις” και η “εναρμόνιση μέσων και σκοπών” αποτελούν μεταμπακουινικές αντιλήψεις. Αλλιώς και ο ίδιος έφτιαχνε ιεραρχικές οργανώσεις και ομάδες. Κατά ένα παράξενο πονήρη της ιστορίας ο Μπακούνιν ήταν πιο κοντά στον μολοσεβικισμό απ’ το ο Μαρξ.

Το γνωστό του απόφθεγμα “Στα τελευταία εννιά χρόνια αναπτύξαμε μέσα στη Διεθνή περισσότερες ιδέες απ’ όσες χρειάζονται για να σωθεί ο κόσμος... Πέρασε ο καιρός των ιδεών, ήρθε ο καιρός των πράξεων” αποτελεί και το κύκνειο ιδεολογικό άσμα για εκείνο το κομμάτι των επαναστατών που τον ακολούθησε. Ο Μπακούνιν έκλεισε τη συζήτηση για τη μέθοδο και τα μέσα του προλεταριακού αγώνα πριν καν την αρχίσει, θεωρώντας ότι οι κωμικοτραγικές του απόπειρες, ανεξάρτητες από τις ιστορικές αλλαγές του καπιταλιστικού κόσμου θα είναι η αιώνια μέθοδος αυτού του αγώνα.

Ο αναρχισμός όμως, δε μεγαλούργησε με τον Μπακουινισμό. Δημιούργησε μαζικά κινήματα όταν αποδέχτηκε το μακροπρόθεσμο αγώνα και την άμεση δημοκρατία μέσω του αναρχοσυνδικαλισμού. Δηλαδή την εποχή που απέκτησε μέσα και μέθοδο μπόρεσε να φτάσει στην πιο σημαντική απόπειρα κατάρτισης της εξουσίας που γνώρισε η ανθρωπότητα (Ισπανία ‘36).

Σήμερα ο ελληνικός αναρχισμός (όπως άλλωστε και ο παγκόσμιος) πάσχει από την ίδια ασθένεια που έπασχε και τον 19ο αιώνα: την απουσία μεθόδου και μέσων. αυτή είναι η σύγχρονη αδυναμία του επαναστατικού ρεύματος, άσχετα αν βρίσκεται κάτω από τη μαύρη σημαία.

Γιατί φίλοι του “Αλφα”, η τακτική του κατεβαίνω με 200 ανθρώπους και συγκρούομαι με την αστυνομία μπορεί να κρύβει το Μπακουινικό μεγαλείο, αλλά παραμένει μία κωμικοτραγική πράξη όπως άλλωστε αρκετές πράξεις του Μπακούνιν.

Υ.Γ.: Επειδή ο χώρος της εφημερίδας είναι μικρός δεν μπορούσα να σας στείλω μία πιο ολοκληρωμένη τοποθέτηση. Επειδή ακριβώς η διαγραφή του Μπακούνιν θέτει έναν προβληματισμό για το διαρκές αδιέξοδο της “Μπακουινιστικής τάξης” του αναρχικού κινήματος από τότε μέχρι σήμερα, σας έγραψα τις παραπάνω γραμμές. Επίσης για να τονίσω ότι οι αντιεξουσιαστικές ιδέες είναι σήμερα ανεπαρκείς και ότι χρειάζονται την επανεφεύρεση των μέσων που μπορούν να οδηγήσουν σε μία αταξική κοινωνία. Είναι νομίζω καιρός ν’ ανοίξουμε πάλι τη συζήτηση που έκλεισε ο Μπακούνιν στα 1873. Δυστυχώς δεν έχουμε ανακαλύψει τις απαραίτητες ιδέες που χρειάζονται για ν’ αλλάξει ο σύγχρονος κόσμος.

ΕΝΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ

